HALKIN SESİ

3 Şubat 1976

250 Kuruş

42

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin !

FAŞİST SALDIRI VE CİNAYETLERE KARŞI YURT SATHINDA MÜCADELE !

Gün, faşist cinayetlere mücadele günüdür

Polisin Yeni Faşist Cinayetleri

Metin Arıkan şehit edildi

12 Ocak günü İstanbul'da faşist komandolar tarafından vurularak yaralanan Özer Elmas adındaki genç, 27 Ocak Sabahı öldü. Malatya'daki faşist katliamı, MİT'in Zeytinburnu cinayetini ve Özer Elmas'ın öldürülmesini protesto eden gençler Güzel Sanatlar Akademisinde bir forum düzenlediler. Forumdan son ra da «Katil İktidar», «Gençliğe Can Güvenliği» «Ne Amerika ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Faşistler» gibi sloganlarla Karaköy'e doğru yürüyüşe geçtiler. Gençler Tophane'ye geldiklerinde panzer ve sayıları 5 yüzü bulan polisleleri karşılarında buldular. Polis ihtarda bile bulunmadan cop, bomba ve makinalı tabancalarla gençlik kitlesinin üzerine saldırdı. Saldırı sırasında Gülseren Kahyaoğlu adındaki devrimci ağır olmak üzere çok sayıda genç yaralandı, devrimci genç Metin Arıkan ise polis kurşunuyla can verdi.

İki polisin yaralandığı saldırıdan sonra 25 kadar gencin gözaltına alındığı öğrenilmiştir.

Ertesi günü, Adli Tıp önünde toplanan binlerce genç, şehit devrimci Özer Elmasın cenazesini alarak Sultanahmet meydanına kadar yürüyüş yapmışlardır. Yürüyüş sırasında ve Meydanda yapılan konuşmalarda faşist saldırılar ve cinayetler lanetlenmiş, binlerce genç «Kahrolsun Faşistler», «Katil İktidar», «Bağımsız Türkiye», sloganlarını hay kırmışlar, faşizme karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceklerine andiçmişlerdir.

Yusuf Ziya Güneş — Hasan Basri Temizalp — İlker Akman

İlker Akman, Hasan Basri Temizalp ve Yusuf Ziya Güneş adlı üç devrimci Malatya'nın Beylerderesi mevkiinde katledildi. İktidarın polisi, jandarması, komandosu, mitralyözü, bombası, helikopteri üç yurtseverin üzerine ölüm kustu.

Faşistlerin niyeti, etrafını kuşattıkları devrimcileri öldürmekti. Onlar, doğrudan katliama giriştiler. Havadan, helikopterle, üç devrimcinin barındığı kayısı istimevinin üzerine bomba yağdırdılar. İçeriyi makineli tüfeklerle taradılar. Komandolar içeriye girdiğinde, üç yurtsever çoktan ölmüştü.

Emniyet kuvvetleri, üç devrimciyi ele geçirebilmek için Malatya halkı üzerinde de koyu bir terör uyguladılar. Malatya'da devrimci ve ilerici diye bilinen kim varsa, evi basıldı, gözaltına alındı. Yurtsever öğretmenlere işkence yapıldı.

Bugün, 12 Mart faşistlerinin, zulüm, işkence ve katliam politikası yürürlüktedir. Faşizm, kanun ve sınır tanımaz bir şekilde insanları katletmeye devam etmektedir. Onların adaleti işkence ve ölümden ibarettir.

Faşizmin kanun, hukuk, adalet diye bir meselesi yok tur. Faşizmin, halkı ezmek, vatan evlatlarını katletmek diye bir meselesi vardır. Faşistler, hapishane ve emniyet hücrelerinde, bu niyetlerini devrimcilere açıkça söylüyorlardı. Onlar «Artık devrimcileri tutuklamak yok. Bu sefer hepinizi sokaklarda, evlerde kurşunlayacağız. İşinizi hemen bitireceğiz. Böyle hapisti, mahkemeydi, uğraşmaktan kurtulacağız» diyorlardı.

İşte faşistler şimdi bu söylediklerini uyguluyorlar.

Karşımızda duranlar hiç şüpheniz olmasın eli kanlı insan kasaplarıdır. Bunlar, kanunsuz, kitapsız halk düşmanlarıdır. Bunların insanlık yoluna, kanun yoluna geleceğini beklemek ham hayaldir. Bunların karşısında sessiz kalmak, cinayetlerin karşısında sessiz kalmak, canilere yeni cinayetler için cesaret vermekten başka bir şeye yaramayacaktır.

Halk'a ve olaylara
Tercüman
HER SABAH DÜNYA YENİDEN KURULUR, HER SABAH TAZE BİR BAŞLANGIÇTIR

ANARŞİST AVI İÇİN YENİ SİLAHLAR SATIN ALINIYOR

ASILTÜRK VE HEYETİMİZ ANARŞİST AVINA AİT FİLMLERİ SEYRETTİLER

İşte halk düşmanı, işbirlikçi Tercüman Gazetesinin bir küpürü. Faşistler, yurtseverleri ve devrimcileri katletme planlarını hiç bir şekilde gizlemiyorlar. «Anarşist Avı»ndan söz ederek katliam çağrılarında bulunuyorlar. Üç devrimci, Tercüman adlı gazetenin bu yayınından beş gün sonra şehit edildi.

Bu cinayetler karşısında sessiz kalmak, canilere cesare

Pazarcık halkı,

18-19-20 Ocak günlerinde, Pazarcık halkı, faşist saldırganlara karşı direndi, faşistlerin saldırılarını püskürttü. Pazarcık'ta halk faşist zorbalara karşı aktif bir mücadele verdi. Polis ve devlet kuvvetleri halka saldırdı. Halk onlara karşı da mücadele etti.

18 Ocak günü faşistler, halka saldırabilmek için provokasyonlara giriştiler. Faşistler, kendi dernekleri olan Ülkü-Bir Derneğinin önünde dinamit patlattıktan sonra sokaklara döküldüler. «Komünistler Derneği bombaladı» diye bağırmaya başladılar. Bu arada, faşistlerin ihbarı üzerine iki devrimci öğretmen polis tarafından tutuklandı ve ağır bir şekilde işkenceye uğratıldı.

Ertesi gün, faşistler, dinamit olayını bahane ederek lise öğrencilerine saldırdılar. Lise öğrencileri, faşistlere karşı koydu. Sonradan çatışma kazanın içine sıçradı. Faşistler devrimcilerin ve Alevi halkın oturduğu kahvelere saldırdılar. Halka polis de saldırdı. Bu arada dikkati çeken nokta, Salmanıpak köylülerinin toprak mücadelesini bastırmak için köylülere olmadık eziyeti yapmış olan Yüzbaşı Asım Gezmiş'in de halka saldırmasıydı. Faşistler halkın üzerine ateş açtılar.

Halk, faşistlere karşı mahallelere çekilerek mücadele etti. Çünkü bu mahalleler devrimciydi. Halk, elinde ne var ne yoksa alarak sokaklarda barikatlar kurdu.

Faşistler, çatışmayı «Alevi - Sünni çatışması haline getirmeye çalıştılar. Alevi halkın dükkanlarını tahrip edip yağmaladılar. Sonra da polisin desteğinde halka karşı ikinci bir saldırıya giriştiler. Halk kararlı bir şekilde direndi. Faşistler bu saldırılarında da başarısızlığa uğrayıp kaçtılar. Faşist komandolar geri çekilip bu sefer de devrimcilerin azınlıkta olduğu mahallelere gittiler ve buralardaki devrimcilerin evlerini bastılar, halka zulmettiler.

Pazarcık halkı, faşistlere karşı büyük bir azimle di-

karşı

NEREDE SALDIRIRLARSA ORADA KARŞI KOYALIM

Milliyetçi Cephe iktidarı, Meclise faşist yasalar getirerek halkın yükselen mücadelesini bastırmaya çalışıyor. Bu yeni baskı yasaları Meclis'te kabul edildiği takdirde, faşistler bazı önemli mevziler elde etmiş olacaklardır.

Bu yasalar kabul edildiği takdirde, iptal edilen Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yerini yenisi alacaktır. Getirilen yasalara göre, Bakanlar Kurulu istediği anda Üniversite yönetimlerine el koyabilecek, yurtseverleri Üniversitelerden atabilecektir. Halk dernekleri ve bütün demokratik derneklerin faaliyeti son derece kısıtlanacak, ülkemizin menfaatlerini ve halkın haklarını savunan dernekler kapatılabilecektir. Derneklerin bildiri dağıtması, miting düzenlemesi yasaklanabilecektir. Derneklerin aranması için Mahkeme kararı şart olmayacak, bölgenin mülki amirinin arama emri yeterli sayılacaktır. Ayrıca, Valilerin kendi illeri içinde bir çeşit sıkıyönetim ilân etmeleri mümkün olacaktır. Valiler istedikleri zaman sokağa çıkma yasağı ilan edebileceklerdir. Yine son yasa tasarılarına göre, faşist iktidar «konut dokunulmazlığını» tamamen ortadan kaldırmaktadır. Buna göre, evlerin aranması için mahkeme kararına gerek kalmayacaktır. Yeni Anayasa değişikliğine göre, Düşünce Özgürlüğü ile ilgili madde bir kere daha değiştirilecektir. Son değişiklik önerileri, açıkça görüldüğü gibi, yasama ve yargı organlarının yetkilerini elinden almakta, bütün yetkiyi yürütme organlarının elinde toplamaktadır.

Faşist Milliyetçi Cephe İktidarı ve 12 Mart generalleri, son Milli Güvenlik Kurulu toplantısında bunları kararlaştırdılar. Faşist iktidar, halkımızın sıkıyönetime karşı olan nefretini bildiği için şimdilik sıkıyönetimden vazgeçti. Ama buna karşılık halkın mücadelesini bastırmak amacıyla sıkıyönetim ölçüsünde yasa değişikliklerini ve tekliflerini Meclise getirmektedir. Burada şu noktayı belirtmeliyiz: Bu yasaların getirilmesi konusunda faşist kliklerin hepsi anlaşma halindedirler. 12 Mart generallerinin bu yasalara taraftar olmadıkları şeklindeki bütün haberler, halkı aldatma amacını taşımaktadır. Faşistler şimdilik adım adım ilerleme taktiğini benimsemekte ve ilk iş olarak devrimcileri tevkif etmeye girişmektedirler. Faşistler bugün revizyonistlere saldırmamaya, hattâ revizyonistlerle birleşerek devrimcilere saldırmaya gayret etmektedirler.

Unutmayalım: Halkımız şimdiye kadar faşist diktatörlüğün gaspedemediği haklarını, kanını dökerek, canını vererek, mücadele ederek kazandı. Bu haklar, halkımıza kimsenin lütfu değildir. Haklarımızı bileğimizin gücüyle kazandık ve yine mücadeleyle koruyacağız. Faşistler, halkın hiç bir demokratik hakkını istedikleri an geri alamayacaklardır. Her adımda sonuna kadar mücadele vereceğiz.

Bugün faşizme karşı mücadeleyi faşistlerin saldırdığı her alanda vermeliyiz. Okullarda saldırıyorlarsa okullarda, üniversitelerde saldırıyorlarsa üniversitelerde, fabrikalarda saldırıyorlarsa fabrikalarda, sokaklarda, taşra kazalarında saldırıyorlarsa kazalarda, köylerde saldırıyorlarsa köylerde... Faşist komandolar ve faşist iktidar halka nerde saldırıyorsa cevabını orada almalı, o noktada en kararlı direnişi görmelidir. Kitlelerin mücadelesi bu yolla yükseltilmelidir.

Faşist iktidar şimdi de yeni kanun tasarılarıyla saldırıya geçmiş bulunuyor. Bu, bütün yurt sathında halka karşı bir saldırı demektir. Öyleyse bütün halk, yurtsathında faşist kanunların çıkarılmaması için mücadele etmelidir.

Bütün yurtseverler, bütün ilericiler, bütün demokrat güçler, bütün namuslu vatandaşlar, bütün emekçi halk, milli bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırmak isteyen faşist güçlerin yeni saldırısına karşı seslerini yurt sathında yükseltmeli ve faşistlerin yeni kanun tasarılarını cıkartmalarını böylece önlemelidirler.

HALKIN SESİ

vermekten başka bir işe yaramaz

faşistlere saldırdıkları yerde cevap verdi

• Halk, "Ne Amerika Ne Rusya" diyerek faşistlerin üzerine yürüdü

• Dehliz'li yoksul köylü Mustafa Şenpınar şehit düştü

rendi. Pazarcıkın köylüleri ise, olayı duyar duymaz kardeşlerini desteklemek üzere akın akın Pazarcık'a geldiler. Jandarma köylülerin desteğini önleyebilmek için Narlıya barikat kurdu. Fakat köylüler bu barikatları aştılar ve saatlerce yol yürüyerek Pazarcık halkıyla birleştiler. Bu arada köylüler, Maraş Pazarcık yolunu keserek faşistlere gönderilen silahlara el koydular. Yardıma gelen faşistleri geri kovaladılar.

Jandarma bu durumu öğrenince faşistlerin yolunu kesen köyleri abluka altına aldı. Faşistlerden alınan silahları geri almak için halka dayak atıldı. Halk bir mermi dahi geri teslim etmedi.

Pazarcık halkı, civar köylerden gelen köylüleri ilçenin dışında «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye» «Halklara özgürlük» sloganlarıyla karşıladı. Halk bağımsızlık özlemini sloganlarla dile getirdi. Halk kendi gücüne güvendi ve faşizme karşı çetin bir şekilde savaştı.

Pazarcık halkı revizyonistlerin, mücadeleyi bastırmak için baş vurdukları çeşitli oyunlara gelmedi ve mücadele etti. Revizyonistlerin «uslu durun» öğütlerine «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye» diye cevap veren halk, faşistlerin üzerine yürüdü. Devrimci sloganlar bağırıldıkça halkı büyük bir heyecan kapladı ve halk bu sloganlar etrafında birleşti. Bu durumu bir Pazarcıklı şöyle anlattı:

«Evden çıkmaya önce cesaret edemedim. 'Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye' sloganını duyunca bu mücadelenin içinde devrimcilerin olduğu kanaatine vardım. Hemen halkın arasına katıldım».

Ertesi gün sabah erkenden, halk, faşistlerin saldırı ihtimali olan yerlere toplandı. Halk, «Ne Amerika Ne Rusya», «Katil İktidar», «Katil Türkeş», «Milli zulme son» sloganlarını haykırdı. Revizyonistlerin bu sloganları bastırma çabaları boşa çıktı.

Faşistler, bir kere daha silahlı saldırıya geçtiler. Halk da onlara aynı şekilde karşılık verdi. Halk, Pazarcık tepesini tuttu. Halkın kararlı direnişi karşısında tutunamayan faşistler kaçmak zorunda kaldılar. Faşistlerin kaçtığını gören halkın morali daha da yükseldi.

Revizyonistler ve CHP yöneticisi olan bir kısım toprak ağaları halkın kararlı mücadelesini bastırmaya, mücadeleyi yatıştırmaya çalıştılar. Halkın, faşistleri saldırdıkları yerde ezme isteğine set çekmeye çalıştılar. Halkın mücadelesini geriletmeye çalıştılar. Bu durumun halkta yarattığı tereddütten yararlanan faşistler ve polis bir kere daha saldırıya girişti. Faşistler, camiden ateş açtılar. Açılan bu ateş sonucu önce 15 yaşlarında bir çocuk yaralanıp düştü. Hemen arkasından **Dehlizli Topraksız köylü Mustafa Şenpınar vuruldu.** Bir süre sonra da öldü. Mustafa Şenpınar faşizme karşı en önde mücadele etti. Halkın birliği ve dayanışması uğruna canını verdi.

Revizyonistler, halkın mücadelesini bastırma konusunda Jandarma ile de işbirliği yapmaktan çekinmediler. Jandarma subaylarının elindeki megafonları alıp halktan «dağılmasını rica» ettiler. Jandarma Albayı «ben size dağılın diyorum, dağılmazsanız tankları topları yığar dağıtırım» dediğinde halk, «Tanklarıyla toplarıyla gelseler dahi bağımsız olacak halkın ülkesi» diye hep bir ağızdan marş söylemeye başladı. Bu arada bir revizyonist, Albayın elindeki megafonu kaparak halka şöyle seslendi «arkadaşlar orduyla halkı karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar» ve aynı revizyonist «yaşasın Türk ordusu» diye slogan atılmasını istedi. Halk, revizyonistlerin bu isteğini yerine getirmedi.

CHP yöneticisi olan bazı toprak ağaları ise faşistlerle uzlaştılar. Olaylardan sonra halkın dökülen kanları üzerinde faşistlerle el sıkıştılar. Barıştıklarını göstermek için faşistlerle kol kola çarşıda yürüdüler. Halk bu olaya tepki gösterdi. Halk «Ağalar faşistlerle ne zaman kavgaya girdi ki, barışıyorlar» dedi.

Pazarcık olayları halk için iyi bir mücadele tecrübesi oldu. Bu olayın sonucunda faşistlerin ve revizyonistlerin cesareti kırılırken halkın mücadele azmi yükseldi. Faşistler, saldırdıkları her yerde halktan hakkettikleri cevabı almalıdır.

Bağımsızlık ve demokrasi uğruna canveren gençlerin acısını yüreğinde duyan bütün yurttaşlar

Atilla Özkan'ın polis hunharca katledilme

18 Ocak 1976 günü İstanbul'un Zeytinburnu semtinde ki bir evde polis tarafından vurularak öldürülen Atilla Özkan'a ve başlarına çuval geçirilerek MİT işkencehanelerine götürülen arkadaşlarına yapılan faşist zulüm konusunda, gazeteleriyle, dergileriyle, çeşitli örgüt ve kuruluşlarıyla ilerici kamuoyu, susmaya devam ediyor.

«Ben tutar bir evi basarım, içindekileri kurşunlarım, sonra da Tercüman ve Hürriyet gazetelerinin muhabirlerini çağırır, uydurduğum bir çatışma hikayesini inandırıcı kılacak hayali resimler için poz veririm, 'anarşizm', 'devlet kuvvetlerine silahlı mukavemet', 'gizli örgüt', 'cephane deposu' vesaire gibi lâflarla bir yavuz hırsız yaygarası koparırım, kimse de bu gençlere sahip çıkmaya cesaret edemez...» Katillerin hesabı budur ve faşist cinayetler karşısında kamuoyundaki, özellikle günlük basındaki ürkeklik de bu hesabı doğrular niteliktedir. Oysa bugün hiç bir şey, faşist saldırılar karşısındaki bu kanıksamadan, bu durgunluktan, bu 'anarşistlikle' suçlanma korkusundan daha tehlikheli değildir. Üstelik, olayların gerçek şekli gün gibi ortadadır. Polis cinayetinin nasıl işlendiğini öğrenmek için, Atilla Özkan'ın ve arkadaşlarının Zeytinburnu'ndaki komşularıyla, gene İstanbul'da oturan babası ve ailesinin diğer mensuplarıyla biraz konuşmak yetmektedir.

Atilla Özkan'ın babası Hasan Özkan diyor ki: «Bu bir tertiptir. Demek ki onları yakalamak için değil, öldürmek için gittiler. Yoksa çocukların evden kaçmalarına imkân yoktu.»

Atilla Özkan'ın öldürüldüğü evde, Hasan Özkan'ın bir diğer oğlu da yakalanmış ve başına çuval geçirilerek «bilinmeyen bir yöne» götürülmüş. Babası şöyle diyor: «Oğlumuzun akibeti hakkında bilgi almaya Zeytinburnu Savcılığına gidiyoruz. Savcı, 'Ben size hesap vermek zorunda değilim' diyor. Polisle pazarlık yaptık. 'Ancak Topkapıdan cenazesini kaldırmazsanız, öteki oğlunuzu gösteririz' dediler. Biz de söz verdik, Topkapı'dan değil de evden kaldıracağımıza dair. Tutuklu oğlumu öyle gösterdiler. 'Cenaze için tören yapmayacaksınız, yoksa çatışma olur, karışıklık olur, başkaları da yaralanır' diyerek tehdit ettiler. Öbür oğlum, kanunen 48 saat içinde Savcılığa sevki gerektiği halde sevk edilmedi. Hâlâ Birinci Şube'de, Gayrettepe'de. Onun can güvenliği yoktur. Dün annesi gitti görmeye. Göstermemişler. Hangi karakola gittiysek, 'Biz bir şey diyemeyiz, size hesap vermek zorunda değiliz' dediler. Emniyetin en yüksek kademedeki sorumlusu bile bunu derse, çocuklarımızın can güvenliğinden bahsedebilir miyiz?

«Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne gittik. DGM Savcısından, çocuğumuzun can güvenliğinin sağlanmasını istedik. Bize sert çıkıştılar. Savcı bağırıp çağırdı. Çocuğumuzun kurşunları çıkarıldıktan sonra Adli Tıbba götürmüşler. Bunu ya Zeytinburnu Savcılığında yapmışlar, ya da Birinci Şube'de. Ölünün üzerindeki kurşunları çıkarmak, Savcının işi midir? Kurşunların hepsi de yukarıdan aşağı doğru yöndeydi. Ayaklarında, boynunda, omuzlarından aşağı doğru yöndeydi. Oğlumun Adli Tıp raporunu istedim, vermediler. Zeytinburnu Savcılığına gittim, vermediler. Savcı, dilekçemi sevketmeyi bile reddetti. Bunu DGM Savcısına söyledim. Savcı bana dedi ki: 'Siz oğlunuzu evliya zannediyorsunuz, bak bu tabanca ondan çıktı, kendisi de bu tabanca bana aittir diye imza attı.' Bunun üzerine sordum Savcıya, 'Siz bu imzayı ayakta attığına dair beni kandırabilir misiniz?' diye. Burada Savcı sustu. Kim bilir ne işkenceler altında attırdılar o imzayı?»

Atilla Özkan'ın babası şöyle devam etti:

«Mahallede bulunan bir ihtiyarla konuştuk kahvede. 'Hiç bir zaman bir ihtarda bulunmadılar, dışarı çıkın, teslim olun diye bir şey söylemediler, doğrudan doğruya saldırıp yıldırım hızıyla silahlarını çektiler ve öldürdüler' diyor. Önce 6 kişilik bir gurup baskın yapıyor. Aradan beş dakika geçmeden, 70 kişilik bir gurup evin etrafında bitiyor. Aralarında Tercüman ve Hürriyet muhabirleri de var. Gazetelere gidiyoruz, 'olayın sanıklarının isimleri açıklanmaz' diyorlar. Halbuki ertesi gün Tercüman ve Hürriyet başlıklar atıyor, boy boy resimler basıyorlar. Bu nasıl olur? Atilla öldürülmeden önce birkaç kere bakkala gitmiş gelmiş. Onu yakalamak isteselerdi, ki mutlaka takip ediyorlardı, sokakta yakalarlardı. Demek ki mutlaka öldürmek kastıyla gittiler, evi bastılar. Bir de 'oğlunuzu kardeşi öldürdü' diyorlar! Pencereden silah atılmış değil. O küçücük odada, dört metrekarelik yerde, silah patlıyacak da camlar kırılmayacak... Mümkün mü? Halbuki camlar sapasağlam. Evin hiç bir yerinde silah, tabanca izi yok. Atilla'nın alnı yüzü, şakakları morluk, şişlik içindeydi. Çökmüştü yer yer. Özellikle alnı. Ya önce vurdular, sonra kurşun yağmuruna tuttular. Ya da öldürdükten sonra yüzüne vurdular.»

18 Ocak Pazar günü Atilla Özkan'ın öldürülmesinden sonra, aynı günün akşamı saat 6 sularında, tomson tabancalarıyla silahlı 7 sivil polis, Hasan Özkan'ların evini basmış. Evi didik didik aramışlar. Ne arıyorsunuz diye sorulduğunda, «silah arıyoruz» demişler. Ev sakinleri «arama emri var mı» diye sorduklarında, «var» diye geçiştirmişler. İki saat aradıktan sonra, evdeki sekiz yaşındaki çocuğa ve evde misafir olarak bulunan bir öğretmene kadar herkesi toplayıp gece saat 8'de Birinci Şubeye götürmüşler. Atilla'nın babası, misafir öğretmen ve biri yaşlı olmak üzere üç kadın, gece saat 11'e kadar Gayrettepe'de sorguya çekilmişler. Herkesin ifadesini aldıktan sonra da dönüp babasına, bağıra çağıra, «başınız sağ olsun, oğlunuz öldü» demişler. «Eve çocuğunuz silah getirir miydi, silah taşır mıydı?» gibi sorular sormuşlar ve üç tane tabanca gösterip, «bunlar sizin oğullarınızın üzerinden çıktı» demişler. Babası da bunun üzerine, «Bu oyunu siz tertip etmişsiniz, bu bir tertiptir» diye bağırmış. Özkan ailesi Gayrettepe'ye götürülürken Atilla'nın babaannesi, «Bari beni ve bu küçük çocuğu götürmeseyin; bizi ne yapacaksınız, sekiz yaşındaki çocuğun ödü kopacak, çok korkuyor» demiş. Ama zorla götürmüşler. Atilla'nın babaannesi, gerisini şöyle anlatıyor:

«Polislere, 'Beni ve çocuğu bari bırakın' dedim, Çocuk bayıldı. Hep baygın yattı. Ancak eve geldiğimizde ayılabildi. 'Eğer bu çocuk ölür se katili sizsiniz' dedim. Bizi götürdüler, bir odaya attılar. Önce oğlumu, ifadesini almak için götürdüler. Gitti, saatlerce gelmedi. Sonra nihayet oğlumu getirdiler, gelini götürdüler, o da gelmek bilmedi. Sonra da kızı götürdüler. Bir polis geldi, 'Kocakarı kimse gelsin' dedi. Bana sordular, 'Tabanca-

---

Babası Hasan Özkan'ın ve komşularının anlattıkları, şu gerçekleri kesinlikle gözler önüne seriyor:

1) **Zeytinburnu'nda herhangi bir çatışma olmamıştır.**
2) **Evi sessizce saran polis, vuruşma olmadan ansızın içeri girmiştir.**
3) **Atilla Özkan, evin içinde polisler tarafından taranarak öldürülmüştür.**
4) **Polis, MİT ve Savcılık, cinayeti örtbas etmek için telaş içinde birbirini tutmayan yalanlar söylemektedirler.**

AMERİKAN BAYRAĞI MI SANDIN?

Bayrağa sarılmak!...

Bedii FAİK

Cümleler, gazete sahifelerinin çopur yüzlerinde çakmak çakmaktı:

.... Atilla'nın Türk bayrağına sarılı tabutu arkadaşlarının omuzları üzerinde götürülürken, törene katılanlar camlardan olayı seyreden halkın bakışları arasında hükümet ve polis aleyhinde sloganlar söylemekte...

Hemen duralım ve her Türkün yüreğine bir hançer gibi saplanması gereken bu olayın acısı içinde Cumhuriyetin bütün savcılarına gırtlaklarımızı yırtarcasına bağıralım:

—Neredesiniz?..

Haberde adı geçen kişi, kahraman değil, Türk ordusunun, Türk parlamentosunun bir uzvu değil, bir görev şehidi veya vazife kurbanı da değil!.. Sadece yuvalandığı yapıda, polise karşı koyan, azılı arkadaşlarıyla birlikte Türk devletinin zabıta gücüne karşı giriştiği silâhlı çatışmada vurulup ölen bir kızıl eylemci bu!..

Şöyle bana ey savcı, ne işi var, o nizam ve huzur tırnakçısının, o devlet gücü dinlemez örgüt gangsterinin benim bayrağımın içinde?..

Türk bayrağının nasıl ve nerelerde kullanılabileceğini sınırlamış yasayı rafa kaldıran kim?.. Bunu mutlaka bilmek isteriz:

Türk bayrağı, salamura dolma yaprağı değildir!.. Canı isteyen istediği tabutu, onunla sarıp Türk haysiyetine uzatılmış bir yalancı dolma gibi sokaklardan geçiremez!..

Solcular, Türkiyemizde, devletin ve milletin ne kadar kutsal varlığı varsa, hepsini birer birer tahribe yeltenmenin hesabı içindedirler. Ayyıldızlı bayrağı, yıllardır, ayından yıldızından sıyırıp kızıl eylemin âdet bezi haline sokmağa çalışmışlar, üniversitenin kapısına böylesini asmışlar, CHP'nin bir İstanbul mitinginde gene böylesini dalgalandırmayı denemişlerdir!..

...hazindir ki, bu apaçı[illegible]alçaklık, ne zaman [illegible]üşse, genellikle [illegible]

Ey vatan satıcısı! O bayrak senin gibi vatanı iki süper devletin ayakları altına serenlere ait değildir. O bayrak, vatan topraklarını Amerikan emperyalistlerine satıp, her tarafı Amerikan üsleriyle donatanların değildir. O bayrak, Kosigin'in önünde yaltaklanıp, ülkeyi kredi karşılığı sosyal-emperyalistlere satanların değildir. O bayrak, bu vatanın gerçek sahipleri olan Türkiyenin mazlum emekçilerine her türlü zulmü reva gören faşistlerin değildir.

O bayrak ülkenin bağımsızlığı ve demokrasi için mücadele edenlerindir. O bayrak iki süper devlete karşı mücadele ederken, faşist zorbalara karşı direnirken şehit düşen emekçi çocuklarınındır. Bu yüzden halkımızın aziz şehitleri daima o bayrağa sarılacaklardır. O bayrağa sarılmaya hakkı olmayanlar, senin gibi vatan düşmanı halk düşmanı, uşak ruhlulardır.

...arafından ...sini protesto edelim

sı var mıydı?' diye. Ben bağırdım, 'Benim oğlanın taban cası yoktur. Köyden yeni geldim. Harçlığını ben veririrdim, 10 bin liralık tabanca alacak para mı vardı onda' dedim. 'Ha biz bunu biliriz ki, böyle hükümet batsın, böyle devlet batsın, böyle polis batsın' dedim. Diyelim ki suçu vardı, öldürmek mi lâzımdı? Nasıl olsa cezasını çektirirlerdi. Demek ki bu tertip. Oraya öldürmek için gittiler, yakalamak için değil.»

Tekrar babası alıyor sözü: «Cumhuriyet gazetesine gittim. Birçok şey anlattım onlara. En azından tarafsız olarak bunu yazmaları lâzımdı. Ama o da yazmadı. O da halkın dertlerini, gerçekleri yazmıyor. Suya sabuna dokunmadan yazıyorlar. Gidin oradaki halka sorun, hepsi de gerçeği biliyor. Ama korkuyorlar anlatmaktan. Basının görevi gerçeği anlatmak, ortaya çıkarmaksa, gidip oradaki halkla konuşmalı, halkın dediklerini yazmalıdır. Cenazesinde arkadaşları vardı. Polis sürekli olarak onların kim olduklarını soruyor, kimliklerini fişlemek için tesbit etmeye çalışıyordu. Bunun için de bizi sıkıştırıyordu, 'Bu kim, bu kim?' diye. O kadar çok kuruluş var. Niçin hiç biri sesini çıkarmadı? Niçin Halk Partisinden bir ses çıkmıyor? Niçin kendilerine işçi partisi diyenler den bir ses çıkmadı? Bunun sorumlularını bulup cezalandırmak için bütün imkânlarımızı seferber edeceğiz.»

KOMŞULARIN ANLATTIKLARI OLAY SIRASINDA, BİTİŞİK EVİN İÇİNDE OTURMAKTA OLAN EVSAHİBİ:

«... Bir patırtı duydum Herhalde oradaki adam, pislik gelen komşu kanalı tamir ediyor dedim. Çat çat... çat çat... diye öttü de. O sırada hanım, 'Yahu ne oldu, ev bir ırganır gibi oldu' dedi. Geldi benim yanıma mer divenin başına. Ben kapıyı açtım, baktım orada biri. Tabii tanımıyorum, sivil, 'Ne bu' dedim, 'ayıp değil mi, burada silah atıyorsunuz, mahalle içinde silah atılır mı?' dedim. Baktım elinde otomatik sten tabanca var. 'Onlar kendi kendilerini vurdular' dedi. 'Bize ateş ettiler, sonra kendi kendilerini vurdular' dedi. Sonra telsizle başladı, 'Alo santral merkez, bir ikiyi arıyor' diye. Ben o zaman anladım polis olduğunu. Annesi diyor ki, 'Nasıl iki kardeş birbirini vurur?'...»

— Atilla Özkan daha buradayken ölmüştü, değil mi?

«Evet burada ölmüştü. Bu rada öldü. Hattâ ben aşağıya inip baktığım zaman, 'Eyvah' dedim, 'çocuk ölmüş yahu, ölüyor' dedim, 'bunu doktora, hastaneye atsak ya' dedim. 'Nesi ölüyor, zaten öl dü' dedi. 'Nesini götüreyim hastaneye, zaten ölecek' dedi.»

— Bunu kim söyledi?

«Polis söyledi, sivil polis.»

EVSAHİBİNİN HANIMI:

«... Benim adam ne kadar şaşırmış biliyor musun? Aşağıya inmiş. 'Ahmet' dedim, 'bunların hepsi sivil polis.' Bu koşarak indi, aşağıya baktı. 'Hıı, eyvah!' dedi. 'Eyvah ne, eyvah ne' deyince, 'Yahu ölüyor' dedi. 'Ölürse ölsün' dedi.»

— Polis mi «ölürse ölsün» dedi?

«Evet polis dedi. Bu heyecanla yukarı çıktı. Şöyle bir baktı. 'Allahım yarabbim ço cuk orada ölmüş' dedi. Bana, 'Mübeccel, aşağıdaki çocuk ölmüş, duydun mu? Bir ceset var, duydun mu? Mübeccel aşağıda bir ceset var, duy dun mu?' dedi. Düşün bak ne kadar şaşırmış...»

— Tercüman ve Hürriyet, birçok yalan haber verdi. Buna ne diyorsunuz?

«Ben bundan sonra ne Hürriyet'e, ne Tercüman'a, ne başkalarına inanırım. Ne de radyoya inanırım. Benim evimde cenaze öldü, çıktı, 'hastanede öldü' dediler. Bana bir daha 'radyo tövbe hâ şa Allahın şeysi' deseler, ben bir daha inanmam. Harbi konuşayım. Ne gazetelere inanırım, ne radyoya. Çünkü kaldırdılar çocuğu, tuttu lar böyle battaniyeylen, beraber kaldırdılar da götürdüler. A, a, radyoyu açtım bir de ne dinleyeyim, 'ağır yaralı, hastanede öldü...' Allah cezanızı versin! Cenazeyi benim evimden kaldırdılar, her yere hastanede öldü diye yaydılar. Radyoya söylettiler. Şimdiye kadar yazılan, söylenen her şeye inanırım. Görmüyordum, bilmiyordum, duymuyordum. Ama şimdi inanmam. Zaten gazeteciler buradaydı, gördüler, ama gene de yalan yazdılar.»

BASKINI BAŞTAN SONA GÖREN BİR KOMŞU:

«... Pazar günüydü, burada oturuyoruz. Bir baktım üç kişi geldi evin önüne di keldi. Ama sivil, ben bilmiyorum polis olduğunu. Hanıma dedim, 'Bunlar kim?' Bizim hanım da, 'Belki birini arıyorlar' dedi. O zaman bir tanesi gitti şöyle benim evin arkasına doğru. İkisi da ha geldi. Beş kişi oldular. Dört tanesi içeri girdi. Onlar içeri girerken bizim hanım, 'Kavga yapıyorlar bekârlar' dedi. 'Kalk ta bunlara yardımcı olalım, kavga yapıyorlar, bırakmayalım' de di. O zaman ben çıktım, hep sinin elinde silah. Eve doğru yönelmişler. Yaklaştım, 'Kardeşim ne oluyor, niçin kavga yapıyorsunuz, ayıptır' dedim, bana hiç cevap vermediler. Sadece bir tanesi yüzüme baktı, polislerden biri elinde sten makinalısı evin önünü kesti. Keserken içerden kurşun sesi geldi, üç mü dört mü kurşun patladı... Ben halen bakıyorum, baktım o ölen çocuk yerde yuvarlanıyor. Dışarda, salon da. Ben 'Burada adam vurul du, gidip karakola haber ve relim' dedim. Polislerden biri böyle yüzüme baktı, o zaman çekindim...»

— Baskın yapmadan önce 'Teslim olun' diye ihtarda bulundular mı?

«Ben yalan konuşmam. Teslim meslim olun diye bir şey demediler. Vurur kırarım diye bir şey hiç mi hiç demediler. Aniden bastırdılar, hiç ses etmediler. Silah sesi önce içerden çıktı.»

— O zaman polisler içeri girmiş miydi?

«Evet, polisler içerdelerdi.»

— Evi basmaları, öldürüp çıkmaları kaç dakika içersin de oldu?

«Yarım saat sürmedi. Aniden bastırdılar. Aniden dört -beş araba geldi polis. Bu Zeytinburnu olduğu gibi sarılmış.»

— Çocuğu 'yolda öldü' de diler?

«Vallahi yalnız ben söylesem yalan olur. Bütün komşular gördüler: Cenazeyi bir battaniyeye sardılar. Öteki arkadaşların başlarına çuval geçirmişler. Bir tanesinin elinden kan akıyordu, onu gör düm. Cenazede ne kımıldama, ne nefes alma, hiç bir şey.»

MAHALLE HALKINDAN ÇEŞİTLİ KİMSELERİN SÖYLEDİKLERİ:

«Çocuklar kimseye böyle kafalarını kaldırıp bakmazlardı, bakmadılar kimseye... Bütün mahalleli halen böyle bir şeye inanamıyor. Bütün mahalleli, hepimiz ölümünden çok üzüldük. Herkes ke derli. Onlar gençti, delikanlıydı. Onların kafaları belki daha iyi çalışır... Ahmet ağ bi bunlara evi verirken, 'benim evden su çıkıyor, tutma yın' dedi. Onlar 'Biz bekârız, biraz kahvede, biraz ev de idare ederiz' dediler, tut tular. Allah hakkı için efen di çocuklar. Pencereden gördük. Tık tık etmezler, içki yok, kumar yok, silah se si yok. Hepsi çok da terbiyeli çocuklardı.»

İran halkının yiğit evlatlarının acısı yüreğimizdedir

İran'da idama mahkum edilmiş bulunan 10 devrimci Vehit Efrahte, Menije Eşrefzade, Muhammed Tahir Rehimî, Murteza Nevvaf, Mehdi Geyvan, Sasan Behbahamî, Muhsîn Bethaî, Mûili Cavit ve Muhsîn Hemuşî hakkındaki karar infaz edildi. 9 Devrimci katledildi, 1 devrimcinin cezası ömür boyu hapse çevrildi.

Bu katliam, faşist Şah'ın son yıllarda işlediği yüzlerce cinayetten sadece biridir. İran'da sadece son dört yıl içinde, 400 yurtsever idam edilmiştir. İran zindanlarında 100 000 siyasi tutuklu bulunmaktadır. Faşist Şah'a karşı mücadelesinde Türkiye halkı, İran halkının yanındadır. İran halkının yiğit evlatlarının acısı yüreğimizdedir.

Dünya halklarının, ilerici dünya kamuoyunun ve çeşitli ülkelerdeki demokratik kuruluşların tepkilerine rağmen, 9 yurtseveri katleden faşist Şah, dünyadan ve kendi halkından gitgide daha fazla tecrit olmaktadır. İranlı devrimcilerin ve İran halkının, iki süper devlete ve faşizme karşı verdiği yılmaz mücadele boğulamaz. Şah'ın faşist cinayetleri, onu yıkılmaktan kurtaramayacaktır.

Brezilya Komünist Partisinin bir önderi faşist işkencehanelerde katledildi

Koyu bir faşist terör altındaki Brezilya'dan yeni ulaşan haberlere göre, Brezilya Komünist Partisi Merkez Komitesi üyelerinden ARMANDO TEİXEİRA FRUTUSO, 30 Ağustos 1975 tarihinde tutuklandıktan sonra Brezilya Birinci Kara Ordusu'nun işkencehanelerinde katledilmiştir.

1960'ların başında modern revizyonizme karşı dünya çapındaki mücadelenin yoğunlaşmasından sonra saflarını revizyonistlerden temizleyerek Marksizm-Leninizmin bayrağını yüksekte tutan Brezilya Komünist Partisi, emekçi yığınların ve bütün halkın ülkedeki faşist diktatörlüğe karşı mücadelesine gitgide daha güçlü bir şekilde önderlik etmektedir. Brezilya Komünist Partisi, zengin bir mücadele tecrübesine, Brezilya'daki devrimci mücadelenin geçmişi içinde sağlam köklere sahiptir; eski ve yeni nesillerin militanlarını bağrında toplamaktadır. Faşist işkencehanelerde öldürülen ARMANDO TEİXEİRA FRUTUSO, Brezilya'nın eski işçi önderlerindendi. Brezilya'daki bir Kanada şirketinin eski işçilerinden olan Frutuso, çok genç yaşta sendika mücadelesine atılmış ve işçi sınıfının menfaatlerini savunmuş, faşizm ve yoksulluğa karşı amansız mücadeleleriyle tanınmıştı. Proletaryanın bu yiğit savaşçı, 51 yaşındayken, işkencecilere tek bir sır vermeksizin şehit düştü. ARMANDO TEİXEİRA FRUTUSO'nun anısını saygıyla selamlıyor, Marksist-Leninist öncüsünün önderliğindeki Brezilya işçi sınıfının ve halkının bütün baskıları altedeceğine, bağımsız ve demokratik bir Brezilya'yı ergeç kuracağına inanıyoruz.

ELKA işçisi, fa
revizyonist ihanete

Elka işçilerinin mücadelesi sürüyor. Ne faşist komandolar, ne Patron, ne sarı Ağaç-İş, ne faşist zulüm, ne karakol dayağı, ne de 12 Mart canilerinden Fehmi Altınbilek denen halk düşmanı bu mücadeleyi durduramayacak. Elka işçilerinin çelikten birliğini hiç bir güç parçalayamayacak.

DİSK'in başına çöreklenmiş revizyonist İbrahim Güzelce kliğinin ihaneti de durduramayacak Elka işçisinin mücadelesini.

Elka işçisi direniyor patron sömürüsüne karşı. 18 yıllık işçilerin hâlâ asgari ücretle çalıştırılmasına paydos artık. Sarı Ağaç-İş'in işçiyi kandırmasına paydos.

Elka işçisi can güvenliği istiyor. Altı açık römorklarda çalışmak istemiyor. Artık ihmaller yüzünden yaralanmak, ölmek istemiyor. İçeride şeritlerde korkuluk bile yok. Kopan şerit işçileri yaralıyor. İşçiler bu durumun sona ermesini istiyor.

Mesai ücretleri ödenmemektedir. Aile yardımı, ölüm yardımı yok. Yakacak parası yok. İşçi bunları istiyor. İşçi, toplu sözleşmelere bütün işçilerin katılmasını, sendika ağalığına yer verilmemesini, Fabrika disiplin kuruluna iki işçi temsilcinin girmesini ve keyfi işten çıkarmalara son verilmesini istiyor.

İşte bunları istedikleri için Elka işçilerine saldırdılar, 22 Ocak günü Ağaç-İş ve faşist komandolar grevi kırmak isteyince işçi direndi. Jandarma saldırdı. Jandarmaya emir verenler, bir Albay ve Tunceli halkına zulmetmiş, devrimcilere işkence etmiş Yüzbaşı Fehmi Altınbilek'ti.

Grevci Elka işçileri çelikten bir birlikle, faşist komandoların ve jandarmanın saldırısına karşı koydu. İşçiler daha sonra «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Faşistler» diye yürüyüşe geçtiler.

Bir işçi arkadaş, grev kırmak için gelenlerin otobüslerinin önüne taktıkları bayrağı kaptı ve işçilerin tarafına geçirdi. İşçi arkadaş bayrağı köprünün üzerine dikti.

Çekerim bir gün bayrağı
Patronların inadına
Gerekse yıkarım dağı
Zalimlerin inadına!

Elka işçileriyle konuştuk. Bir gün önce Jandarmayla çatışmış ve yiğitçe karşı koymuşlardı. İşçiler, mücadeleye kararlı olduklarını belirttiler. «Sonuna kadar» dediler «hakkımızı alana kadar»

— **İsminiz nedir?**

— Ahmet.

— **Kaç senelik işçisiniz?**

— 18 senelik.

— **Ne kadar ücret alıyorsunuz?**

— Şu anda 58 lira alıyorum.

— **Grev yaparken talepleriniz nedir?**

— Yakacak parası yok, bir aile yardımı yok. Ölüm yardımı yok. Biz bu sendikayı istemiyoruz dedik. Ağaç-İş'i istemiyoruz dedik. Bu yeni sendikayı istiyoruz dedik. Oylamaya gittik. Biz kazandık. Yetkiyi aldık ve greve çıktık.

— **Kaç işçi greve gitti?**

— 700 var.

— **Grev sırasında işçinin dayanışması nasıl oldu?**

— Topluluk, birlik, beraberlik var efendim.

— **Greve gitmeyen işçiler ne durumda?**

— Ne diyelim kandırılmış. Senin benim paramı yediriyorlar. Kandırıyorlar. Sesimiz boğuldu bağıra bağıra, biliyorsun protesto yaptık.

— **Olaylar nasıl oldu?**

— Dünkü olaylarda ben rahatsızdım. Yatıyordum, bir baktım komşunun biri 'Ahmet' dedi, 'askeriye gelmiş, bastırmışlar çocukları' dedi. Ben o anda kalktım acele, hasta hasta gittim, fabrikaya vardım. Koymadılar...

— **Grev sırasında DİSK yöneticilerinin tutumu ne oldu?**

— DİSK'in tutumu... Biz ama aç ama susuz mücadeleye devam edeceğiz. Ama DİSK bize yardım etmedi açık konuşalım.

— **Yani DİSK yöneticileri yardım etmedi Niçin acaba?**

— Bilmiyoruz...

Başka bir işçi arkadaşla konuşuyoruz.

— **İsminiz?**

— Bayram. Jandarma kuvvetleri saat beş buçukta 1000 kişiye yakın askerle birlikte grev yapmış olduğumuz mıntıkayı sargıya alıyorlar. Ağaç-İş Başkan yardımcısı filan bazı arkadaşları zorla işe girmeye sevkediyorlar... Sendikamız yedi yerde işçilerin katılmasıyla toplu sözleşme imzaladı. İnşaallah bu sekizinci olacak. Topluluk, birlik, beraberlik olduktan sonra bunu da kabul ettireceğiz. ... Albayın sabah akşam işyerinden gittiği yok. Ona bir mobilya yolluyorlar. Orada kalıyor devamlı. İşveren Albaya rüşvet olarak bir mobilya yolluyor.

— **Siz devrimci sendikaya sahip olmak için mücadele etmişsiniz, belli başarılar elde etmişsiniz, diğer yerlerdeki işçilere bu konuda bir diyeceğiniz var mı?**

— Sendikayı kendileri takip etmelerini, sendikacıların toplu sözleşmeleri kendi başlarına yapmamalarını, işçi huzurunda yapmalarını isterim.

Başka bir işçi söze karışıyor:

— Adım Halil. ASİS kurulduğu zaman tüzüğü tabii ki, DİSK'e verilmiş. O zaman niçin demediler de, toplu sözleşmenin işçi huzurunda yapılması ile ilgili maddeye o zaman neden karşı çıkmadılar.

— **Sendikanızın başka talepleri var mıydı DİSK yöneticilerinden?**

— Bir başkanın dört seneden fazla başkanlık yapmaması, tekrar aday gösterilememesi. Yani bir sendika ağası haline gelmemesi. İşçiliğini koruması.

— **Böyle bir isteğe karşı DİSK yöneticilerinin olumsuz tutum takınmasını nasıl karşılıyorsunuz?**

— DİSK'in başına çöreklenmiş sendika ağaları kendi geleceklerini tehlikede gördükleri için bizim böyle bir atılımımızı engellemek istiyorlar. Kendi çıkarları açısından. Halbuki işçi sınıfına zararlı bir şey değildir bütün işçilerin beraberce toplu sözleşmeye oturmaları. Ama sendika ağalığı için tehlikeli bir şeydir. Adam 20 senedir sendika başkanı. E tüzük kabul edilirse, tabanda ne olacaktır, görevinden alınacaktır. Ağalığı yıkılacaktır. Kendi cebi dolmayacaktır. Bu yönden bizi yalnız bırakıyor. Karşı koyuyor.

Başka bir işçi:

— Bunların kabul etmemesi şundan... Biz
ordan inersek, biz
Mesela işçi şimd
racağına, daha
var, o girsin» di
— **Halkın faşiz**
sunda bir söyle
— 12 Mart dör
halkın mücadelesi
yor. Burjuvazinin
o daha sıkı tedbi
— **Halkın bugü**
terli mi?
— Yeterli değil
mizin bağımsızlığ
için mücadelesi v
miş diye bir me
Başka bir işçi:
— Faşizmin ta
Faşizm tamamen
zur içinde devri
Mesela bir ateşi
rinden kıvılcım
icabında bir büy
kil edebilir değil
dedir. Bunu tam
men sönsün.
— **DİSK yöneti**
ne diyorsunuz?
— DİSK'in kesi
ona göre grevin
DİSK destekleseyd
gelmeyeceğine ke
en azından bir a
buradaki bütün
Ancak bizi tabii
kınca şunu kesinl
deki işçi sınıfının
ümitsizliği kendi
mesela geçenlerde
toplantısına gittiğ
mesini biz işçiler
Şöyle yorumluyor
la ve patronlarla
de anlaşaraktan
ona göre tertipler

İşçi arkadaş, Dİ
lantısının ertelen
ASİS'e bağlı devri
çi temsilcileri ile
leceğini anlatıyor.
Kartal Kaplama i
başka fabrikalard
diği kadar yardım
fabrikalardan işçil
dım olarak 15 bin
yor.

Bir başka işçiye
— **Dünkü olayla**
hakkında bilgi ver
— Bazı arkadaş
Arkadaşların çemb
nı yıktılar. Sonra
beri orda çalışıp d
tiremeyip de orda
ğuşlarını, yattıklar
— **Daha sonra**
oldu?
— Bizi çerçeve i
ni dışarıya dökt
sendika yazıhanesi
ler birleşin, kahro
dık. Cıvar halk bi
şılamıştır. Kanunsu
let oluyor. Albayın
sinden sözediliyor.

Dipçikle gözünde
dan yaralanan bir
saldırıyı anlatıyor:
— Beş tane jand
den geldiği kadar
ya götürdüler. Ka
götürmek için. Ber

ist saldırıya ve arşı mücadele ediyor

tık forsumuz kalmaz.
r ki, «hep sen otu-
alışan bir adamımız

rşı mücadelesi konu-
iz var mı?

nispeten bugünkü
mi daha da gerileti-
anatı yıkılacağı için
lıyor.

nücadele seviyesi ye-

lerşeyden önce ülke-
ıokrasi ve sosyalizm
Henüz faşizm yenil-
ktur.

. silinmesi gerekir.
ek ki, biz ancak hu-
ırak yaşayabilelim.
ürsün de, birkaç ye-
sın. Ne olur? Tabii
par. Bir yangın teş-
u da aynı bu şekil-
keseceksin ki, tama-

in tutumu hakkında

yardım edeceğini ve
aştırıldığını duyduk.
KA'nın bu duruma
inanmıştık. DİSK
m etseydi, kesinlikle
ıncı ay birleşecekti.
rece meydana bıra-
melidir ki, Türkiye'-
vredeki fabrikaların
de toplanmıştır. Ve
in bölge temsilcileri
ani olarak ertelen-
ters yorumluyoruz.
gerek sarı sendikay-
ği yaparaktan, belki
ki baskı eylemi de
abilir.

lge temsilcileri top-
ı esas sebebinin
msilcilerin diğer iş-
u engellemek olabi-
a Sunta işçilerinin,
in ve DİSK'e bağlı
erin ellerinden gel-
ini anlatıyor. Civar
ndi aralarında yar-
opladıklarını söylü-

n:
ındarmanın tutumu-
niz?

a dipçik vurmak
ılması. Grev çadırı-
ışların senelerden
ğunu çocuğunu ge-
n arkadaşların ko-
kayı yıkmışlardır.
rüyüş olmuş. Nasıl

ıp da grev işçileri-
ı, biz fabrikadan
lar yürüdük. «İşçi-
aşizm» diye bağır-
la ve selamla kar-
yapan bizzat dev-
enden para yeme-

tından ve bacağın-
e konuşuyoruz. İşçi

beni sardı. Ellerin-
ediler. Beni araba-
zibat karakoluna
çekinmeden konu-

şuyorum orda, yediğim dayaklardan itibaren. Dedim arkadaş biz vatan çocuğuyuz. Bu eziyet kimseye yapılmaz. Bağıra bağıra söylüyordum. Kendi kendime efkarlandım orda, arabanın içinde. Askerlere dedim ki, «askerler» dedim, «siz de yarın öbürgün işçi olacaksınız bizim gibi böyle dipçik arasında, daha kendinizi savunamayacak hale gelirsiniz. O zaman da dersiniz haa bir zaman da ben filan filan yerde sivile bir eziyet yapıyordum» dedim. Ondan sonra tuvalete gitmek istedim. Tuvalete yollamıyorlar. Sonra bize «siz gangesterden de daha adisiniz» dediler. «Maalesef biz ekmeğimizin davası için uğraşıyoruz burada» dedim.

Yaralı işçi, Fabrikanın önündeki olayları şöyle anlatıyor:

— Genel Başkanınızı götüreceğiz dediler. Yardımcısını götüreceğiz dediler. İşçiler o anda bağırdılar. Hayır hep birlikte gideceğiz. Ondan sonra biz hep birlikte bağırdık: «Birlik, beraberlik, hep birlikte gideceğiz.» Orada Alev Ateş konuşuverdi. «Hep birlik olalım, bir halka arasına» dedi. Oturduk orada. Artık arkadaşların kimi ağlar kimi güler. Artık içerimiz yanmış gibi. Orada ızdırap içinde dururken, öbür işçiler, Ağaç-İş taraftarı patron işçileri tıpış tıpış içeri girdiler. Biz de yürüyüşe geçtik.

— Fabrikaya getirilen Ağaç-İş'li işçilere durumu anlatamadınız mı?

— Fırsat vermediler.

— Uzaktan bağırmadınız mı?

— Geçen salı günü bunlar içeri girmeye teşebbüs ettiler. Biz de yolu kestik. Sokmadık. Birbuçuk saat bekledikten sonra geri gittiler. İki gün sonra da bu olay meydana geldi. İçerde çalışan arkadaşlar baskı altında çalışıyorlar.

— Ne gibi bir baskı var?

— Bir arkadaştan edindiğim bilgiye göre, içeriye girdikten sonra bütün içeri giren arkadaşlar toplanıyorlar. Diyorlar «biz böyle baskı altında çalışacağımıza, hiç çalışmayalım» diyorlar. Ya o taraf yahutta bu taraf diyorlar. Bu sefer Ağaç-İş'in yöneticileri geliyorlar, yalvarıyorlar, yakarıyorlar. Bir netice alamıyorlar. Bu sefer de geliyorlar, Albaya söylüyorlar. Bu sefer Albay geliyor, «ben ekmeğimden oldum sizin yüzünüzden niye çalışmıyorsunuz dağılın» diyor filan. Ve bunları dağıtıp zorla işbaşı yaptırıyorlar.

Halen 1050 lira para alan bir işçi anlatıyor:

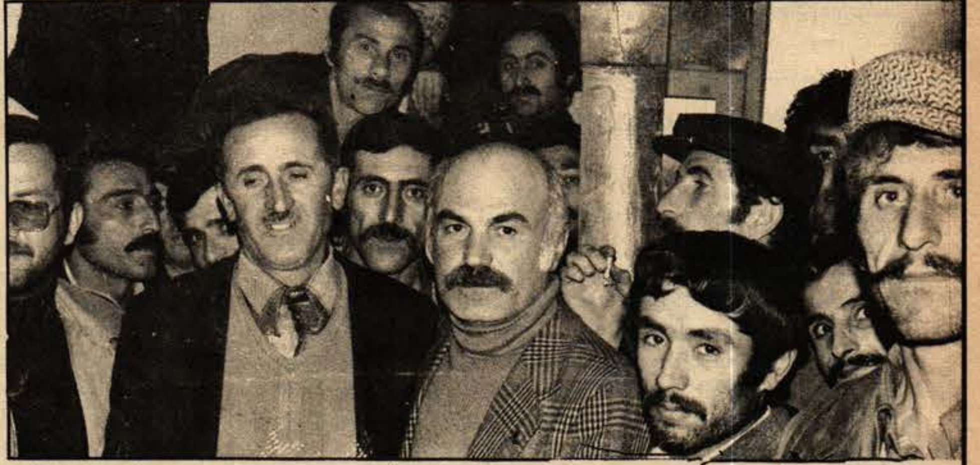
— Albay dedi ki, bizzat dedi «Birisi bir taş atacak olursa, ona bir kurşun» dedi. Taş atana kurşun dedi. Jandarma ise Albaya küfür etti kendi kendine. Başka bir er de «Ah» dedi «,... Albayı Ah» «ne diye» dedi, «bu milleti kırdırıyorsun bize» dedi. «Bizim bu jandarma arkadaşlarımız aynı sizin gibi olacak arkadaş» dedi. «Yarın bir gün» dedi «bizim de çoluk çocuğumuz böyle olacak» dedi. «Üzülmeyin arkadaş» dedi, «bağırın bağırabildiğiniz kadar» dedi. Yani böyle söyledi ve bağırdık da yani.

— Albay korktu. Bir tane Fehmi Altınbilek var. O korkusundan tren hattından aşağıya gelemedi. Yüzbaşı telsizle «işçilere baskın yapın» dedi.

Burada bir başka işçi söze karıştı ve şöyle dedi:

— Biz de uyandık. Uyanmak için halkımızdan bir şey istiyoruz. Bilgi, uyandırıcı bilgi, yahutta afiş istiyoruz. Halkımız bu konuda bildiri basıp «Uyanın arkadaşlar. Ezildiğimiz yeter artık» demelidir. Böyle mücadelemiz daha iyi olur.

Cenan Bıçakcı: "DİSK'ten yardım almıyoruz, almıyoruz değil vermiyor!"

Cenan Bıçakcı

Elka İşçilerinin mücadelesine önderlik eden ASİS sendikasının Başkanı Cenan Bıçakçı ile konuştuk Cenan Bıçakçı Elka işçilerinin mücadelesini anlattı. Hiçbir baskı ve ihanetin işçilerin mücadelesini yolundan çevirmeyeceğini belirtti.

— Grevin gelişmesi ve son olaylar hakkındaki düşüncelerinizi Halkın Sesi Dergisine iletir misiniz?

— Son olaylar Türkiye'de faşizmin işçi sınıfını somut bir hedef olarak seçtiğini açıklıkla gösteriyor. İşçi sayısından çok daha fazla sayıda jandarmaların işyerlerine getirilişi gerçekten Türkiye'de grev uygulamalarına çok ters düşen bir olay. Bu en önemlisi bunun çalışma özgürlüğünü sağlamak için yapılmış olduğunu ortaya koymalarıdır. Bu tabii hazırlanmış bir kılıftır. Çünkü saat 6'da çalışmak için içeriye girmek isteyen hiç bir işçi olmadığı bir zamanda 1000'in üzerinde jandarma getiriliyor ve içeriye sokacak işçi bulunmuyor o sırada. Bundan iki saat sonra yabancı olduğu saptanan bir takım kişiler işyerine sokuluyor. Grevci arkadaşlarımızın duruma müdahale etmek ve kimliklerini kontrol etmek üzere yaptıkları girişime de engel olunuyor. Böyle bir olay tekrar ediyorum, Türkiye'deki grev uygulamasında görülmüş bir olay değildir. ... Yani Türkiye'de kanuni grevlere bile dayanamayan bir takım çevreler vardır. Elbette işçi sınıfı zaman zaman bir takım olaylar içersinde bilinçlenerek buna göğüs germesini bilecektir. Çevre fabrikaların işçilerinin bize gösterdiği yakınlık çok önemlidir. Bize güç vermektedir.

— Sendikanızın DİSK kanalıyla aldığı mali yardım yeterli midir?

— Arkadaşlarımızın hiçbirinin sendikamızdan para aldıkları yok. Yani aldıkları 100 lira 50 lira bu arkadaşların yol paralarını bile karşılamaz. Sendikanın yeni olması ve mali güçlükler içinde bulunması bunun nedeni. Ama biz arkadaşlarımızın parasızlıktan dolayı inançlarına ters düşen işler yaptıklarını görmedik. Parasızlık içinde, bir takım baskılar içinde arkadaşlarımız gerçekten birtakım sosyalistlerin incelemesine değer bazı direnişler göstermektedirler. Gerçekten inandıkları şeyler için işçilerin neler yapabileceğini ortaya çıkarabilirler.

DİSK'ten hiç bir yardım almıyoruz. Almıyoruz değil, DİSK yardım etmiyor. Şu nedenle yardım etmiyor. DİSK'in üyesiyiz. Bizim toplu sözleşme yapma biçimimiz ayrı. Bu, öze dayanan bir biçimdir. Toplu sözleşmemiz şu biçimde yapılır. O fabrikada kaç işçi üyemiz varsa bir salonda işverenle karşı karşıya gelip otururlar. Hazırladıkları taslakları işverenle karşılıklı olarak tartışırlar. Her madde o toplantıda teker teker onaylanır. Her madde aldığı oya göre kabul veya reddedilir. Bu yöntem sayesinde işçiler işverenle olan çelişmelerini çok açık bir şekilde görebilmektedir. İşverenin maskesini, işçiler kendi elleriyle düşürmektedirler. Ayrıca gene pratiğimizin bir sonucu olarak, işçiler kendilerinin bir güç olduğunu görmüşlerdir bu sayede. Çok gördük ilk toplantılarda işveren karşısında süklüm püklüm duran işçiler aynı toplantının sonunda ellerini arkalarına koyarak ve kendilerine güven sağlayarak çıkmaktadırlar. Bunun ötesinde bu yöntem, işçinin gerçekten kendi sendikasında söz ve karar sahibi olmasını sağlıyor...

DİSK böyle bir şeyi kendi ilkelerine ters düştüğü gerekçesiyle reddetmiştir. Ve bu nedenle bize bu grevimiz için yardım etmemektedir. Ama bu DİSK'teki üyeliğimizi hiç bir zaman ortadan kaldırır bir şey değildir. Onların bir görüşüdür. Ama biz kendi yönetim kurullarımızın kararıyla ve hele özellikle Elka'da işçi arkadaşlarımızın da oylarıyla bu toplu sözleşmeyi ancak böyle yapacağımıza karar vermiş durumdayız.

Ankara'da üç bin kişi yürüdü:

«KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET

Ankara'da 15 devrimci kuruluş, Başkent Devrimci Gençlik Birliği, Toprak-İş Sendikası, Genç Emekçiler Birliği, Yapı Sanayi İşçileri Sendikası, Mem-Der, Yapı-Sen, Tutuklu ve Mahkumlarla Dayanışma Derneği, Tüm PTT Der, Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu, Tuzluçayır Halk Birliği, Karşıyaka Halk Birliği, Seyranbağları Halk Birliği, Aydınlıkevler Halk Birliği, Aktepe Halk Birliği ve Devrimci Liseliler Birliği faşist saldırıları ve Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto etmek için, bir kampanya düzenlediler. Bu kampanyanın bir parçası olarak, 24 Ocak günü Tandoğan meydanına kadar süren bir yürüyüş ve miting düzenlendi.

Cumartesi günü yapılan miting ve yürüyüşe, 3 bin kadar devrimci ve yurtsever katıldı. Miting ve yürüyüş boyunca, «Zindanlar Boşalsın DGM Kapansın», «Okullar Açılsın», «Kahrolsun Faşistler», «Kahrolsun Revizyonistler» ve «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye» sloganları atıldı. «Faşist Katillerden Hesap Sorulsun», Faşist Yasalara Son», «141-142-146. Maddeler Kaldırılsın», «Memur Siyaset Yapamaz Yasağına Hayır», «Doğu'da Komando Zulmüne Son», «İki Süper Devlete ve Emperyalist Savaşa Karşı Dünya Birleşik Cephesi» yazılı pankartlar taşındı.

Mitingde ilk konuşmayı yapan Devrimci Liseliler Birliği başkanı Hasan Kayaş şunları söyledi:

«Faşist MC iktidarını oluşturan büyük parababaları ve zalim toprak ağaları, 12 Mart'ın faşist generalleri halkımız üzerinde 12 Mart modelinde faşist bir diktatörlük kurmuşlardır. İşçilerin grev, köylülerin toprak mücadelesi ve öğrenci gençliğin demokratik talepler uğrunda verdiği mücadeleyi panzer, kurşun ve süngüyle bastırmak istemektedirler. Onlar, liseli gençliği de işçi ve köylülerin devrim mücadelesi saflarından koparmayı ve faşizmin kölesi haline getirmeyi amaçlıyorlar. Baskı ve zulüm liseli gençlik üzerinde de yoğunlaşmaktadır. Faşist baskılara, faşist yönetmeliklere boyun eğmeyeceğiz. Liseli gençlik, iki süper devlete karşı milli bağımsızlık mücadelesinde halkımızla omuz omuzadır.»

Devrimci sanatçı Erkan Yücel ise şunları belirtti:

«Bugün sanatçılara hem faşistler, hem de revizyonistler saldırmaktadır. Anadolu'da iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesi veren devrimci sanatçılar üzerinde ağır bir baskı var. Devrimci sanatçılar karakola çekilip dayak atılıyor, söz hakkı verilmiyor. Revizyonistler bıçakla saldırıyor devrimci sanatçılara. Yine afişlerimizi faşistler ve revizyonistler yırtıyor. Sanat dergilerinde Rusya'nın takipçiliğini yapıyorlar. Tercüman Gazetesi, «Maocular İstanbulu kana bulayacak» derken, Yürüyüş dergisi de «Maocu Bozkurtlar» diye kapak basıyor. Onları birleştiren Sovyet kredileri ve Kafkasya'daki tatbikatlardır. Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi yakındır. Ortadoğu'ya el uzatan, dünyanın her yerinde kargaşa çıkaran iki süper devlettir. Biz, bağımsız ve bloksuz olacağız. Çin Halk Cumhuriyeti'nin, Arnavutluk'un, Vietnam'ın yolundan gideceğiz.»

Tüm PTT Der başkanı Nuri Haşar, şunları söyledi:

«İşbirlikci burjuvazinin ve MC faşistlerinin PTT'deki uzantıları olan PTT yöneticileri, PTT emekçileri üzerindeki baskı yöntemlerini sürdürüyorlar. Onlarca arkadaşımızın yeri değiştiriliyor, arkadaşlarımız sürülüyor, yerleri değiştiriliyor. İşyerlerine faşist komando sürüleri dolduruluyor. Bugün miting yapılacağını bilen PTT yöneticileri, bir genelge yayınlayarak pek çok iş-

Sosyalist Parti'nin mitinge gönderdiği mesaj:

Arkadaşlar, Kardeşler:

Dün bazı gazetelerde Milliyetçi Cephe Hükümetinin yeni zorbalık planlarını okuduk. Halkımızın mücadelesini nasıl bastıracaklarını düşünüyorlar. Bunun planlarını yapıyorlar. Bugüne kadar işledikleri cinayetler, yaptıkları kanunsuzluklar yetmiyor olmalı ki hergün yeni bir saldırı, yeni bir haydutluk peşinde koşuyorlar.

Peki, bu durumda biz ne yapmalıyız?

Herşeyden önce bazı sol parti, örgüt ve aydınlarımızda etkili olan **«Mücadele etmiyelim, faşizm gelir...»** anlayışını yıkmalıyız. Kendi tecrübelerimizden, işçi ve köylülerimizin, devrimci gençliğimizin mücadelesinden şu dersi çıkarıyoruz: Kitle mücadeleleri faşizmi getirmiyor, tam tersine faşistleri geriletiyor. Nitekim, 12 Mart'ın karanlık güçlerinin devrimcilere ve halka daha çok zulmetmek için almak istedikleri yeni tedbirler de bu gerilemenin ifadesi değil mi? DGM'nin kanun dışı olduğunu bizzat bu mahkemelerde görev yapan hakim ve savcıların söylemeleri bu durumu göstermiyor mu?

Bu bakımdan biz; 24 Ocak mitingini faşistleri geriletecek bir adım olarak değerlendiriyoruz. Yurt çapında faşist cinayetlerin protesto edilmesinden, halkımıza sömürü ve vurgun düzeninin anlatılmasından, zorbalıkların aktif direnişlerle yokedilmesinden yanayız. Kitle hareketlerine provokasyon damgasını vuranlar faşizmi kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramıyorlar.

Bu temel üzerinde Türkiyemizdeki bütün devrimcilerin ve yurtseverlerin birleşmesini istiyoruz.

Faşizmi yıkmak için birleşelim!

İşçi ve köylülerimizin bağımsız ve demokratik Türkiyesi için birleşelim.

Sosyalist Parti Ankara İl Merkezi olarak hepinizi selâmlıyoruz.

Yaşasın Türkiye Devrimi.

İZMİR'DE DEMOKRASİ KAMPANYASI DEVAM EDİYOR

İzmir ve Ege'de 6 devrimci kuruluş, Toprak-İş Sendikası, Mem-Der İzmir Şubesi, İzmir Devrimci İşçi Birliği, Ege Devrimci Gençlik Birliği, Şemikler Halk Birliği ve Şirinyer Halkevi tarafından başlatılan «Faşizm ve Revizyonizme Karşı Demokrasi» kampanyası başarıyla devam ediyor. Öte yandan, Buca Yüksek Öğrenim Derneği, İzmir Orta Öğrenim Derneği, Çiğli ve Gürçeşme'de kurulan iki devrimci dernek de kampanyaya katılma kararı almışlardır. Pekçok yurtsever, kampanyaya gönüllü olarak yardımcı olmaktadırlar.

Kampanyayı başlatan 6 devrimci kuruluşun 14 Ocak'da Devlet Güvenlik Mahkemeleri hakkında yayınladıkları bildiride şöyle deniliyordu:

«Devlet Güvenlik Mahkemelerinin varlığı 12 Mart faşizminin hâlâ devam ettiğini gösteriyor. Bu mahkemelerin bazı savcı ve hakimlerinin, sıkıyönetim mahkemelerinin namlı faşistlerinden olması dahi bunun ifadesidir. Halkımız faşistlerden nefret ediyor. Faşist diktatörlüğün kurumlarından biri olan Devlet Güvenlik Mahkemelerinden de nefret ediyor. DGM'nin halk düşmanı karakterini gösteren en son örnek, 15 Ocak günü İzmir DGM'de devam edecek olan «Amerikan Kültür Merkezi»ni taşlama davasıdır. Yurdumuzun bağımsızlığını savunmak, faşistler ve onların güvenlik mahkemeleri için en büyük suçtur. Yurdumuzun Amerikan ve Rus emperyalistlerinin tahakkümünden kurtulması ve faşizmin yıkılması, bütün halkımızın en büyük dileğidir.»

15 Ocak günü DGM'de görülen davada 6 devrimci, mahkemenin kanunsuz olduğunu ve yargılama yapamayacağını belirterek heyetin çekilmesini istediler. 17 Ocak günü ise, Buca Cezaevinde tutuklu bulunan üç devrimci, «Faşizme ve Revizyonizme Karşı Demokrasi» kampanyasına katıldıklarını belirterek, Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto için süresiz açlık grevine başladılar.

Diğer yandan, kampanyanın giderlerinin karşılanmasını sağlamak için emekçi semtlerinde sürdürülen bağış toplama çalışması da devam etmektedir.

18 Ocak günü, kampanyanın bir parçası olarak, Fuar İsveç Pavyonunda Devlet Güvenlik Mahkemeleri hakkında bir açık oturum düzenlendi. Açık oturuma konuşmacı olarak, İzmir Barosu eski başkanı İskender Özturanlı, Avukat Emcet Olcaytu, Toprak-İş Sendikası yöneticilerinden Mehmet Ali Öztürk ve Ege DGB başkanı Mete Güzelant katıldılar. Konuşmacılar, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni protesto ettiler ve bütün yurtseverleri ve emekçi halkı DGM'ye karşı mücadeleye çağırdılar.

Aydın Yalçın revizy

«Yürüyüş» dergisi, 27 Ocak 1976 tarihli 42. sayısında, Aydın Yalçın'a «Sermayenin sesi» diye saldırıyor. Sermayenin sesinin revizyonistleri nasıl değerlendirdiğine bakalım. 20 Ocak tarihli Milliyet'in «Düşünenlerin Düşüncesi» sütununda eski AP milletvekili Aydın Yalçın şöyle yazıyordu:

«Türkiye'de 12 Mart yaşandıktan sonra, ihtilalci komünizmin Türkiye'deki oyunları hakkında paha biçilmez ölçüde bir bilgi hazinesi birikmiştir... Bu işlerin asıl faillerine bakmayıp, olaya hele şimdi bir hayli yabancı kalmış yörelere dikkati saptırmanın hiç bir faydası yoktur, aksine zararı büyüktür.

«Eski Dev-Genç artıklarıyla kendilerini Maocu diye tanıtan bazı grupların yayınlarından, bildirilerinden, toplantı ve yürüyüşlerinde tekrarladıkları sloganlarından, bu grupların niyetleri bilinmektedir. Maocuların 12 Mart dönemi mahkemelerinde, Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi davası savunmasında her şeyi açık söyledikleri görülmektedir.

«Durumun böyle olduğunu bilerek, ölçüyü kaçırmadan, perspektifi kaybetmeden, güçlü Türk devletinin bu ufak gruplarla kolayca başa çıkması gerekir.»

Devrimcilere yapılan saldırı ve baskıların yoğunlaştırılması için faşistlere akıl hocalığı yapan Profesör Aydın Yalçın, satırlarına şöyle devam ediyordu:

«İthamı bütün aşırı sola, bütün Marksist çevrelere yöneltmek de yanlıştır. Bugün Türkiye'de Marksistler 8 ya da 9 cepheye bölünmüş durumdadırlar. Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi... gibi siyasi grupların yayınları, demeçleri, öneri ve uyarıları dikkatle izlenecek olursa, şiddet eylemlerini bunların da onaylamadığı görülür. Bugünkü gürültüyü koparanlar azınlığın da azınlığıdır. Tecrübeli Marksistlerin dediği gibi, bir avuç «goşist, amatör, avantürye» bu eylemleri düzenlemektedir. Bunların, (Aydın Yalçın'ın «goşist» dediklerinin, H.S.) yayınlarında bol bol Lenin'den çeşitli aktarmalar yapılmakta, referans kaynağı gösterilmektedir. Lenin'in nasıl revizyonistlerle, pasifistler-

VE FAŞİZM»

yerinde mesai ilan ettiler. Bütün bu faşist baskılar bizi yıldıramayacaktır. Grevli sendika hakkı mücadelemiz, bugün 60. 000 kişilik PTT'li kitlesini sarmış durumdadır.

«PTT içindeki revizyonist unsurlar bizi ne kadar halkımızın mücadelesinden koparmaya çalışırlarsa çalışsınlar, PTT emekçileri bu sosyal-emperyalist uşağı revizyonistleri içinden söküp atacak, iki süper devlet ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadelede halkımızın safında yer alacaktır.»

Daha sonra söz alan bir devrimci ise şöyle konuştu:

«İki süper gücün hegemonyacılık ve yayılmacılık siyaseti dünyayı derinden etkilemektedir. 3 üncü bir emperyalist paylaşım savaşı hızla yaklaşmaktadır. Bu savaşın kaynağı iki süper gücün iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel alandaki yoğun rekabetidir...

«Ekonomik sıkıntıların gün geçtikçe artması, işsizliğin çığ gibi büyümesi, buna karşı halkın tepkisinin şiddetlenmesi, iki süper devlet arasındaki rekabetin bu durumu daha da etkilemesi, ülkemizdeki devrimci mücadeleyi geliştirmekte, buna bağlı olarak da egemen sınıfların koyu faşist uygulamaları artmaktadır...

«İki süper devlet ve uşaklarına karşı bütün devrimci ve yurtseverleri kapsayan, geniş bir cephe oluşturmak kaçınılmaz bir görevdir»

DGB Başkanı Cevher Örek konuşmasında, «12 Mart işkencecilerinin görev başında bulunduğunu, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin devrimciler ve yurtseverler hakkında ağır hapis cezaları veren kanunsuz bir kuruluş» olduğunu belirtti ve şöyle dedi:

«Halkımızın mücadelesi yükseliyor. Faşistlerin saldırıları halkımızın mücadelesini ezmeyi amaçlıyor. Bu arada revizyonistler, halkı arkadan hançerliyor. TİP ve TSİP revizyonistleri provokasyon teorilerine sarılıyorlar. Revizyonist gençlik ağaları «şimdi mücadele etmeyelim, yoksa kadro kaybederiz» diyorlar. Hakim sınıflar gençliğin mücadelesinden korkuyor, yeni baskı tedbirleri getiriyorlar. Revizyonistler, «Okullar kapansın» diyerek gençliği dağıtmak istiyorlar.»

Miting başarılı bir şekilde sona erdi. Miting meydanında bildiriler dağıtıldı, devrimci yayınlar satıldı, halktan 4000 liraya yakın bağış toplandı. Yurtsever ve devrimciler, faşizme ve iki süper devlete karşı sloganlar atarak dağıldılar.

stlere akıl veriyor

le, ekonomistlerle, mücadele ettiği anlatılmakta, öteki Marksist gruplar onun otoritesinden yararlanılarak suçlanmak istenmektedir.

Daha sonra Aydın Yalçın, «tecrübeli Marksistlerin» de devrimcilere karşı yeterince uyanık olmadıklarını ifade ederek şöyle yazıyor:

«Bolşevik İhtilalinde Menşeviklerin, Sosyal Demokratların bütün tehlikeli belirtilere rağmen, Lenin'in hareketlerini tam olarak anlayamadığı, geniş bir «sol dayanışması» havasından, kendilerini bir türlü kurtaramadıkları tarihi bir gerçektir. Tehlike kapılarına geldiği halde, Menşevik lideri Martov'un karar veremediği, tereddütlerini yenemediği bellgelerle sabittir.»

Tecrübeli işbirlikçi Aydın Yalçın, bir yandan faşistlere akıl hocalığı yaparken bir yandan da revizyonistlere akıl öğretiyor. Onlara, Çarlıkla iyice birleşerek Lenin'i ezmeyi başaramayan Martov'un hatalarından ders almaları öğüdünü veriyor. Aslında ne faşistlerin, ne de revizyonistlerin, Aydın Yalçın'ın öğütlerine ihtiyaçları yoktur.

Bugün, faşistler devrimcilere yönelttikleri faşist baskı ve saldırıları revizyonistlerin desteğinde zaten yoğunlaştırmaktadırlar. Burada Aydın Yalçın'a şunu söylemek isteriz: 12 Mart generalleri ve MC hükümeti, kendisinin azınlığın azınlığı ilan ettiği devrimcileri ezmek için milyonlar dökerek polisi silahlandırmakta, her gün yeni baskı tedbirleri tezgahlamakta, her gün bir genci katletmektedir.

Revizyonistlere gelince, onlar şüphesiz ki ustaları Martov'dan derslerini öğrenmişlerdir. Bugün onlar, Martov'un Çar'a yaptığı hizmetin çok daha fazlasını faşistlere yapmaktadırlar. Devrimcilere saldırmaktan bir an bile geri durmayan revizyonistler, halkın mücadelesinin kendileri için yarattığı tehlikeleri çok iyi bilmektedir. Üstelik onlar, Martov gibi sadece burjuva kuyrukçusu değil, aynı zamanda saldırgan sosyal-emperyalizmin 5. koludurlar. Ama ne faşistlerin ve revizyonistlerin çabaları, ne de Aydın Yalçın gibilerinin akıl hocalığı, devrimcilerin ve halkın mücadelesinin ezilmesini sağlayamayacaktır.

Tire'de halk yürüdü:

BAĞIMSIZLIK - TOPRAK! TÜTÜN SÖMÜRÜSÜNE SON!

İzmir'in Tire kazasında 18 Ocak günü, «Bağımsızlık, Toprak ve Tütün» mitingi ve yürüyüşü yapıldı. Yürüyüşe yüzlerce kişi katıldı. 2000'i aşkın bir halk kitlesi mitingi izledi.

Miting ve yürüyüşü, işçi ve köylülerden oluşan bir tertip komitesi düzenlemişti. Mikrofon ve hoparlöre varıncaya kadar, bütün ihtiyaçlar halkın desteğiyle sağlanmıştı. Komite miting ve yürüyüş için halka yaptığı çağrıda şöyle diyordu:

«Amacımız, yurdumuzun Amerika ve Rusya'nın baskısından, sömürü ve saldırı tehdidinden kurtulup, 3 üncü dünya ülkeleriyle birleşmesi ve patronların, toprak ağalarının, tefecilerin iktidarının yıkıldığı tam bağımsız ve demokratik bir Türkiye olmasıdır»

Yürüyüş Yanıkkonak alanında başladı ve Hayvanpazarı meydanındaki mitingle son buldu. Devrimciler ve halk, «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Yıkılsın Ağalık Topraklar Köylünün», «İş Toprak Hürriyet Faşizme Nihayet», «Kahrolsun Faşitler», «Kahrolsun Revizyonistler» ve «Katil İktidar» sloganlarını haykırıyordu. Yürüyüş sırasında, çevrede toplanan halk, yurtsever ve devrimcilere sevgi gösterilerinde bulunuyordu. Polis, yürüyüşün etrafını kuşattı ve halkın katılmasını engellemeye çalıştı.

Mitingde ilk konuşmayı Toprak-İş Sendikası adına Genel Başkan Şamil İlter yaptı ve şöyle dedi:

«Bir yıldan daha fazla bir zaman, çoluk çocuğunuzla sabahın köründen akşamın karanlığına kadar, el emeği göz nuru döktüğünüz tütünlerinizi sattınız. Baş fiatı 42 lira gösterip, tütünü 30 liranın altında aldılar. Bir yandan halk düşmanı MC iktidarınca yüzmilyonlarca lira kredi ile beslenen tefeci tütün tüccarları, bir yandan da eksper oyunlarıyla, ıskarta oyunlarıyla tekel idaresi, ürünlerinizi ucuza kapattılar. Öte yandan işbirlikçi patronlar kendi mallarına her allahın günü zam getiriyorlar.

Onbinlerce tütün üreticisi, siz yoksul köylüler, düşük fiyat, ıskarta gibi yollarla ürünlerinizi yok pahasına kaptırmaktasınız...

«İşbirlikçi MC iktidarı, Amerika'dan sonra yeni efendiler aramaya başlamıştır. Bu, Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Bu yeni emperyalist efendi, İskenderun Demir Çelik Tesisleriyle, 10 milyarlık kredileriyle yurdumuza sömürücü ve saldırgan adımını atmıştır. Bu emperyalist efendi, verdiği kredinin ödeme şartlarını altın esasına bağlamış, tarım ürünleriyle ödenmesini istemiştir. Bu demektir ki, önümüzdeki yıllar köylümüzün ürünleri daha ucuza kapatılacak, fakat hayat pahalılığı alabildiğine artmaya devam edecektir.

«Bu efendi, Amerikan emperyalizmiyle birlikte dünyayı parselleme yarışına girmiştir. Bu parselleme yarışı öylesine bir hız almıştır ki, dünyamızı üçüncü bir dünya harbine doğru götürmektedir. Bu iki saldırgan devletin dünyayı yeniden parselleme yarışında yeniden göz diktikleri ülkelerden biri de, yurdumuzdur. Bütün emekçi halk olarak, yurdun dört bir yanında, gözümüzden değerli olan bağımsızlık hakkımız için haykırmalıyız.»

Ödemiş Halk Birliği adına yapılan konuşmada ise, şunlar söylendi:

«Köylülerin toprak ve hürriyet mücadelesi, iki süper devlete karşı verilen mücadeleye bağlıdır. Faşist MC iktidarına ve onların yardakçısı revizyonistlere karşı mücadele etmeliyiz. Bütün devrimciler ve yurtsever halkımız birleşmeli, omuz omuza mücadele etmelidir.»

Tireli devrimciler adına konuşan bir genç ise şunları belirtti:

«Kurtuluş Savaşında İngiliz ve Fransız emperyalistlerine karşı kanını ve canını veren Türkiye'nin yiğit işçi ve köylüleridir. İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle işbirliği yapan toprakağaları, tefeci tüccarlar toprak sahibi oldular. Savaşan biz olduk, topraklarımızı gaspedenler ağalar, beyler oldular. Kurtuluş Savaşında ağalara karşı mücadele ihmal edildi. Onun için ağaların sömürü düzenleri devam etmektedir.

«Bugün de Polatlı'nın Beylikköprü köylüleri, Maraş'ın Salmanıpak köylüleri, Ceyhan'ın Sarıbahçe köylüleri toprak ve hürriyet için yiğitçe mücadele etmektedir. Dün olduğu gibi bugün de parababaları, toprakağaları iki süper devletten birine dayanarak yurdumuzun bağımsızlığını satmaktadırlar. Bu iki süper devlet arasındaki, rekabet, çatışma, hegemonya mücadelesi, sonunda bir dünya savaşına yol açacaktır. Çıkacak savaşta Türkiye savaş alanlarından biri olacaktır. Onun için halkımız savaşa hazırlıklı olmalıdır.»

Faşizmle mücadele mi? "Tabanları yağlama" taktiği mi?

TİP revizyonistleri, halkın faşizme karşı mücadelesini bastırabilmek ve bu mücadeleyi burjuvazi ve toprak ağaları için tamamen zararsız bir hale getirebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Revizyonistlere göre, faşizme karşı kitleler halinde mücadele etmek, faşist katillere karşı canını korumak «provakasyona» gelmektir. Onlara göre yapılması gereken, «meydanları faşistlere bırakmak ve tabanları yağlamaktır». Ve nitekim kendileri bu «taktiğin» en sadık uygulayıcıları durumundadırlar. Revizyonister, devrimciler karşısında «aslan» kesilirken, faşistler karşısında «kaçacak delik» aramaktadırlar.

Son olarak Behice Boran'ın verdiği demeç, revizyonistlerin faşistlere karşı «mücadele» konusundaki görüşlerini açık seçik bir şekilde ortaya koymaktadır.

«Meclis içi ve dışı muhalefet hükümet ve resmi makamlar üzerinde baskılarını güçlü bir biçimde hissettirmeli, bu cinayetleri durdurma yollarını bulmalıdırlar.

1. Meclis hükümet üzerine denetimini koymalı, Meclis içtüzüğünün bütün imkanlarını kullanarak hükümeti sıkıştırmalı, can güvenliğini mutlaka sağlatmalıdır.

2. Hükümeti düşürmek için gerekenler yapılmalıdır.

3. MHP'nin Genel Başkanı Türkeş'in cinayet şebekeleriyle ilişkileri konusunda savcılar tahkikat açmalıdır.»

İşte revizyonistlerin «faşizmle mücadele» konusundaki önerileri bunlardır. Yani, «muhalefet harekete geçmeli», «Meclis denetimini koymalı», «Savcılar tahkikat açmalı», «Adli merciler gerekeni yapmalı»...

Peki halk ne yapmalı? Halk «uslu uslu yerinde oturmalı, ve TİP'in bildirilerini okumalıdır...»

Görüldüğü gibi, revizyonistler halktan başka herkesin harekete geçmesine taraftardırlar. Çünkü, faşizmle her türlü uzlaşmayı ortadan kaldıracak, faşizmi gerçekten yerle bir edecek olan halktır. Çünkü halk mücadeleye atıldığı zaman yalnız faşizmi değil, sosyal-faşizmi de yere çalacaktır.

Sosyal-emperyalistler ülkemizi nasıl sömürmek istiyor

Hindistan'a bakıp ders

Sosyal-emperyalistler şimdi ülkemize uygulamaya çalıştıkları yöntemleri, yıllardan beri Hindistan'da denemiş ve geliştirmişlerdir. Acaba Sovyet kredileri, Hindistan'ın ağır sanayisinin, özellikle demir-çelik sanayisinin gelişmesine ne gibi «katkı» larda bulunmuştur? Sovyet sosyal-emperyalizmiyle işbirliği, bu ülkenin bağımsız kalkınmasını hızlandırmış mıdır, yoksa engellemiş mi? İskenderun Demir-Çelik Tesisleri ile Bokaro ve Bhilai fabrikaları arasındaki benzerlikler nelerdir? Bu sorulara cevap vermek için, «Peking Review» dergisinin 10 Ekim 1975 tarihli 1975/41. sayısından yapılmış bir çeviriyi okuyucularımıza sunuyoruz. Bu yazıda anlatılanlar, revizyonistlerin hiç utanmadan «ilerici girişimler» diye göklere çıkardıkları İndira Gandi faşist terörünün iktisadî temelini de gözler önüne sermektedir. Revizyonistlerin amacı, ülkemizi gerek iktisadî ve gerekse siyasî bakımdan ikinci bir Hindistan haline getirmektir.

Hindistan, Sovyet revizyonistlerinden iktisadî «yardım» alan üçüncü dünya ülkeleri arasında ilk sıradadır. Örneğin, 1954 — 1972 yılları arasındaki toplam Sovyet «yardım»larının neredeyse yüzde 20 kadarı Hindistan'a gitmiştir. Sovyet revizyonist elebaşıları ve basını, bu durumdan yararlanarak, «karşılıklı yarar sağlayan verimli işbirliği» adını verdikleri bu ilişkiyi göklere çıkarmakta, «gelişen ülkelerle aramızdaki dostluk ve eşitlik ilişkilerinin mükemmel bir örneği» diye övmektedirler. Bunun nasıl bir «mükemmel örnek» olduğunu görelim.

KAN EMİCİ TEFECİ

Lenin, emperyalistlerin başka ülkelere borç vermek üzere yaptıkları anlaşmalardan söz ederken, hedefi tam ortasından vurmuştu. O, bunu **«sermaye ihracı», «dünya ülkeleri ve milletlerinin çoğu üzerindeki emperyalist baskı ve sömürü için, bir avuç zengin devletin kapitalist asalaklığı için sağlam bir temel»** olarak görüyordu. («Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması») Bugün Sovyet sosyal-emperyalizmi, Hindistan'a işte tam bu yolla, borçlar yoluyla sermaye ihraç ederek Hindistan halkını soymakta ve sömürmektedir.

Hindistan o kadar ağır bir borç yükü altındadır ki, bazan aldığı yeni borçlar, ödemesi gereken miktarı karşılamaya yetmemektedir. Hindistan Maliye Bakanlığı tarafından açıklanan rakamlara göre, 1973-1974 yılı içinde Sovyetler Birliği Hindistan'a «yardım» adı altında 139 milyon rupi'lik kredi (borç) vermiş, oysa aynı yıl içinde Hindistan, önceki borçların birikmiş anapara ve faiz bedeli taksiti olarak Sovyetlere **tam 567 milyon rupi** ödemiştir.

Sovyetler Birliği'nin Hindistan'a verdiği her «kredi»nin faiziyle birlikte kuruşu kuruşuna ödenmesi gerekmekte, ayrıca bu kredinin sadece Sovyet malları ithal etmek için kullanılması şart koşulmaktadır. Ayrıca, Hindistan'ın, ödeme işleminin bir parçası olarak Sovyetler Birliği'ne ham madde ihraç etmesi gerekmektedir. Başka bir deyişle, Hindistan, hem Sovyetler Birliği'nin mal boşaltma pazarı, hem de ham madde kaynağı durumundadır. 1974'te Sovyetler Birliği Hindistan'a 82.95 milyon ruble değerinde makina ve ulaşım araçları ihraç etti. Bunların yaklaşık olarak üçte ikisi (54 milyon rublelik bölümü), Sovyet «yardımı» ile kurulmakta olan tesislere harcandı. Ayrıca Sovyet ihraç mallarının birçoğu, düşük kaliteli sanayi mamulleridir. Alacaklı bir ülke olarak Sovyetler Birliği, Hindistan'ın muazzam miktarlarda maden cevheri, jüt, deri ve baharat gibi ürünlerini yok pahasına kapatmıştır.

Hindistan kamu oyu, Sovyetlerin bu yağmasına karşı oldukça uzun bir zamandan beri hoşnutsuzluk duymaktadır. Hindistan'daki «Economic Times» gazetesi, 24 Haziran 1974'te şu hesabı yayınlamıştır: Hindistan bütün borçlarını ödemeyi tamamladığı anda, Sovyetler Birliği, Hindistan'a verdiği borcun yüzde 565. 7'si (yaklaşık altı misli) tutarında bir parayı geri almış olacaktır. Bu, diğer emperyalistlerin uyguladığından da daha azgın bir sömürü biçimidir.

Hindistan'ın para ve maliye sorunları alanındaki egemenliği de ayaklar altına alınmıştır. Sovyet revizyonistleri, Hint rupi'si ile Sovyet ruble'si arasındaki değişim oranını (döviz kurunu) kendi lehlerine olarak keyfi ve tek yanlı bir şekilde değiştirmişlerdir. 1974 Martında, Rupi'nin devalüe edilmesini bahane ederek ve geçmişteki bir anlaşma maddesini öne sürerek, Hindistan'ın Sovyet borçlarının anaparası ile faizini yeniden hesaplayıp ödemelerini ona göre yapmasını talep ettiler. Sonuç olarak Hindistan, fazladan 4 milyar rupi daha ödemek zorunda bırakılmıştır.

İŞİN PÜF NOKTASI, DENETİM

Sovyet revizyonistleri, Hindistan'a yaptıkları «yardım»ın, «Hindistan'ın bağımsız millî sanayiler kurmasına yardımcı olmayı» amaçladığını iddia ediyorlar. Gerçek nedir?

Sovyetlerin Hindistan'a yaptıkları iktisadî «yardım», demir-çelik tesisleri, ağır makina fabrikaları, petrol rafinerileri, hidroelektrik ya da termik santralleri gibi ağır sanayi ve temel sanayi dallarındadır. Bu işletmeler, Hint ekonomisinin «kamu sektörü»ne dahildir. Bu sanavi kesimlerini denetiminde bulundurmanın, Hindistan'ın iktisadî candamarlarını çok büyük ölçüde hakimiyet altına almak demek olduğu açıktır. Şu anda Sovyet «yardımı» ile kurulan ve Sovyetler Birliği'nin denetiminde bulunan işletmelerin toplam üretiminin, kendi dallarındaki toplam üretime oranı şu şekildedir: ağır makina yapımı sanayisinde, yüzde 85; ağır elektrik araç ve gereçleri sanayisinde, yüzde 60; petrol alanında, yüzde 35; çelik sanayisinde, yüzde 40; elektrik enerjisi alanında, yüzde 20.

Hindistan basını, Sovyet «yardımı» ile kurulan bütün tesislerin, projesinden, teçhizatın yerleştirilmesinden ve araç- gereç temininden yönetimine kadar her şeyiyle, tam ve dolaysız Sovyet denetimi altına girdiğini açıklamaktadır.

Bu duruma tipik bir örnek, Bokaro Çelik Fabrikasıdır. Bu fabrikanın yapımı için, Hindistan Sovyetler Birliği'ne yaklaşık olarak 1.7 milyar rupi borçlanmıştır. Sovyetler Birliği'nin bu işe ilk el atması, daha önce bu fabrikanın yapımı işini üstlenmiş olan bir Hint şirketinden, proje yapım hakkını kayıtsız şartsız devralmak şeklinde olmuştur. Yapımın ilk aşamasının 1971'de tamamlanması gerekirken, şu ana kadar sekiz kere ertelenmiştir. Hindistan Parlamentosunda açıklandığına göre, Sovyetler Birliği'nin temin ettiği teçhizatın, ihale anlaşmasında öngörülenden çok daha düşük düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır. Bu çelik fabrikasının 1977'de 7 milyon ton çelik üreteceği hesaplanmış olduğu halde, şimdi, 1977'ye gelindiğinde sadece 4 milyon ton üretebileceği tahmin edilmektedir. Bütün bunlara rağmen Sovyet revizyonistleri, Hintlileri iyi çalışmamakla ve «ciğeri beş para etmezler» olmakla suçlayarak, bütün suçu onların sırtına yıkmaya kalkışmışlardır.

Sovyetler, Hindistan'ın demir-çelik sanayisine yıllardır «yardım» etmektedirler. Ama bu yıllar içinde, çelik üretimi pek az artış göstermiştir. İstatistikler, Hindistan'ın 1974 yılındaki toplam çelik üretiminin sadece 6.8 milyon ton olduğunu, yani 1963'teki düzeye çok yakın olduğunu göstermektedir.

Sovyetler Birliği, Hindistan'ın ağır sanayilerini kendi hakimiyeti altına almak amacıyla, bu ülkeye çok sayıda uzman göndermiştir. İnanılmaz özel ayrıcalıklardan yararlanan bu uzmanlar, Hint işletmelerinde ağalık taslamaktadırlar. Yalnız Bokaro Çelik Fabrikasında, 500 kadar Sovyet uzman ve danışmanı vardır. Bunlar ayrı lojmanlarda büyük lüks içinde yaşamaktadırlar. Aldıkları ücret, Hint işçileriyle hiç bir karşılaştırmaya imkân vermeyecek derecede yüksektir. Ay-

Sosyal-emperyalistlerin itirafları:

Sovyet kredileri hangi amaca hizmet ediyor?

Revizyonistler, Sovyet kredilerinin faizlerinin düşük ve ödeme sürelerinin uzun olduğunu, ödemenin tarım ürünleriyle ve bu kredilerle kurulan tesislerin ürünleriyle yapılabileceğini, bu nedenlerle Sovyet kredilerinin herhangi bir sömürü unsurunu içermediğini ve ülkemizin yararına olduğunu iddia ediyorlar. Dergimizde şimdiye kadar yayınlanan çeşitli yazılarda, Sovyet faizlerinin düşük tutulmasının nedeninin yeni yeni ülkelere sızmak olduğunu; sosyal-emperyalistlerin bu krediler aracılığıyla kendi sanayi mamullerini pahalıya ihraç edip geri ülkelerin hammaddelerini ve tarım ürünlerini ucuza satın aldıklarını ortaya koyduk. Şimdi, sosyal-emperyalistlerin amaçlarının ne olduğunu, bizzat kendi söyledikleriyle göstereceğiz.

«Asya ve Afrika Halkları» adlı Sovyet dergisinin 1968/4. sayısında, «Sosyalist Ülkelerle Gelismekte Olan Ülkeler Arasındaki İktisadî İşbirliği» başlıklı bir makalede şöyle denmektedir:

> «Çağımızda işbirliğinin teorik ve pratik anlamı somut dönüşümlere uğramıştır. Bugün sosyalist (!) ülkelerde şu konu tartışılmaktadır: Gelişmekte olan ülkelerde karma sermayeli işletmelere katılmak doğru mudur, değil midir?»

Revizyonist dergi, işbirlikçiliği şirin gösterme çabasına devamla, şunları söylüyor: Sermaye ihraç eden ülke (Sovyetler Birliği) ile gelişmekte olan ülke arasındaki gelir paylaşımı,

> «gelişmekte olan ülkeyi, kendisine ortak olarak sosyalist (!) ülkeyi seçmeye sevkedecek şekilde olmalıdır. Başka bir deyişle, sosyalist (!) ülkenin yaptığı yatırım için talep ettiği faiz, kapitalist devletlerin rakip teşebbüslerinin talep ettiği faizin oldukça altında olmalıdır.»

Demek ki Sovyetler Birliği, gelişmekte olan ülkelere yatırım yapmak açısından «kapitalist devletlerin teşebbüslerini» kendisine «rakip» olarak görüyor! Demek ki faizlerin düşük tutulmasının nedeni, başka ülkeleri sömürmenin sosyalizme aykırılığı değil, geri ülkelerin burjuvazisini Sovyet kredilerini seçmeye ikna etmektir! Revizyonist dergi, Sovyetlerin bu alışverişten ne kârı olduğunu da şöyle açıklıyor:

> «Sosyalist (!) bir ülkenin böyle bir karma şirkete katılmaktan sağlayacağı iktisadî faydalar, yatırım faizine indirgenemez ve başka yollarla elde edilmektedir: meta ihracatının gelişmesi, istikrarlı bir ithalâtın teminat altına alınması ve —muhtemel bir sonuç olarak— ülkenin iktisadî durumu için zararlı bir hal aldığında üretimi geliştirmenin durdurulabilmesi.»

Görüldüğü gibi revizyonistler, Sovyet kredisiyle kurulan işletmede, üretim artışının ne zaman gelişmekte olan ülke için zararlı hale geldiğine, üretimin gelişmesinin ne zaman durdurulacağına Sovyetler'in karar vereceğini açıkça söylüyorlar. Bu, krediler yoluyla başka ülkelerin sanayisi üzerinde denetim sağlamaktan ve şantaj uygulamaktan başka nedir ki?

alalım

rıca, bu uzmanların, uçakla ülkelerine gidiş-dönüş bedellerinin, hayat sigortası primlerinin, ailelerinin seyahat harcamalarının, taşınma, sağlık, ulaştırma, vb. gibi ödeneklerinin, hep Hindistan tarafından ödenmesi gerekmektedir. Genel olarak sırf bu «hizmet ödenekleri», Sovyet «yardım» kredilerinin yüzde 15-20 kadarını alıp götürmektedir

Bokaro'daki ve diğer işletmelerdeki durum işte budur. Bundan yıllar önce Sovyet «yardımı» ile kurulan Bhilai Çelik Fabrikasında, bugün hâlâ resmî yönetime paralel bir Sovyet mekanizması vardır ve bugün dahi bu fabrikada üretimi yöneten, bu «Sovyet gölge kabinesi»dir.

KAZIKÇI BİR TÜCCAR

Sovyet sermayesinin Hindistan'a dalmasıyla birlikte, Sovyet-Hint toplam ticaret hacmi 15-20 misline çıkmıştır. Sovyetler Birliği, alacaklı ülke durumunda olmasından yararlanarak, Hindistan'ın zenginliklerini ticaret yoluyla da yağmalamaktadır.

Bu yağmanın olağan yöntemlerinden birisi, ucuza alıp pahalıya satmaktır. Sovyet kredileri, Hindistan'ın dış ticaretteki seçim özgürlüğünü büyük ölçüde ortadan kaldırmaktadır. Çünkü birçok önemli ürünün borç ödemelerinin bir parçası olarak Sovyetlere bol miktarda gönderilmesi gerekmekte, Sovyetlerin bu mallar için ödedikleri fiyat ise genel olarak uluslararası piyasadan yüzde 10-15, hattâ bazı durumlarda yüzde 30 daha düşük tutulmaktadır. Sovyet kredilerinin bir parçası olarak Hindistan'a yollanan makinalar ve donatım ise düşük kaliteli ve pahalı mallardır. Bazılarının fiyatı, uluslararası piyasanın yüzde 20-30 kadar üzerindedir. Sovyetler Birliği bu yolla Hindistan halkının sırtından muazzam aşırı-kârlar elde etmektedir.

Moskova'nın başvurduğu bir diğer yöntem, karşı tarafın içinde bulunduğu güçlüklerden yararlanarak onu sıkıştırıp kâr sızdırmaktır. Bir Sovyet-Hint anlaşmasına göre, Sovyetler Birliği'nin 1974-1975 malî yılı içinde Hindistan'a 45 000 ton gazete kağıdı ihraç etmesi gerekiyordu. Ama bu anlaşmayı uygulama zamanı geldiğinde, Hindistan'daki kağıt sıkıntısının çok artmış olduğunu gören Sovyet revizyonistleri, derhal fiyatı yükselterek, Hindistan'ın piyasa fiyatının yüzde 50 kadar üzerinde bir fiyat ödemesini talep ettiler.

Bu «gazete kağıdı kazığı» olayı. Hindistan halkı için tam bir şok olduk. Ama sonuç olarak Sovyet revizyonistleri bu gazete kağıdını, gene de dünya piyasasının yüzde 30 kadar üzerinde bir fiyatla sattılar. Gene Sovyetler Birliği, 1974 sonlarında Hindistan'a yolladığı sunî gübreler için, sonradan gübreler yola çıkarıldığı sırada geçerli olan fiyattan yüzde 60-70 oranında daha yüksek bir fiyat ödenmesini talep etti.

Bir de birinden aldığını başkasına satarak vurgun vurmak yöntemi vardır. Sovyet revizyonistleri, «işbölümü ve işbirliği» perdesi altında, Hindistan'ın bir kısım ham maddeleri Sovyetler Birliği'nden yüksek fiyata alması ve daha sonra bu ham maddeleri işleyerek yaptığı mamul maddeleri gene Sovyetlere düşük fiyatlarla satması konusunda israr ediyorlar. Örneğin, Hindistan'ın 1972'de Sovyetler için bir kısım tekstil mamulleri imal etmesi olayında görüldüğü gibi. Bu olayda Hindistan, Sovyet pamuğunu, Hindistan piyasasındaki fiyatın balya başına yüzde 30 kadar üzerinde bir fiyattan ithal etti. Daha sonra üretilen tekstil mamulleri, Sovyet revizyonistleri tarafından Hindistan piyasasındaki fiyatlarının altında bir bedel karşılığında satın alındı **ve başka ülkelere daha yüksek bir fiyatla yeniden satıldı.** Bu alışverişte Hindistan'ın uğradığı zararın 2.5 milyon doları bulduğu bildirilmektedir.

Sayısız gerçek, Sovyet-Hint ilişkisinin, Sovyet revizyonistlerinin iddia ettiği gibi «dostluk ve eşitlik ilişkilerinin mükemmel bir örneği» değil, düpedüz yeni - sömürgeciliğin «mükemmel bir örneği» olduğunu ispatlamaktadır.

Lübnan'daki iç savaş iki süper devletin bu ülkeyi parçalama çabalarının ürünüdür

Lübnan'da sekiz aydır devam eden iç savaşta, yeni bir ateş-kes anlaşması imzalanmış bulunuyor. Yalnız Lubnan halkı değil, bütün Filistin ve Arap halkları bu anlaşmanın kalıcı olmasını istiyorlar. Çünkü iç savaşın giderek daha şiddetli bir şekilde sürüp gitmesi, süper devletlerin Lübnan'ı parçalama planlarının başarıya ulaşması demektir.

1973 Ekim Savaşından bu yana her iki süper devlet, Orta Doğu'daki nüfuz alanlarını korumak ve geliştirmek için, kendi sahte «barış» planlarını Arap ülkelerine kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. Sosyal-emperyalistler, İsrail'in de katılacağı bir Cenevre Konferansının meseleyi «toptan» çözeceğini iddia ediyorlar, Onların istediği bu «çözüm», ırkçı ve işgalci Israil'in Orta Doğu'daki gayri meşru varlığının tanınması, Filistin halkının kurtuluş mücadelesinin boğulması demektir. ABD emperyalistleri ise, «adım adım barış» adını verdikleri taktikler yoluyla Arap ülkelerinin birliğini bozmaya girişmişlerdir. ABD emperyalistleri de İsrail'in varlığını Arap ülkelerine kabul ettirmeye, hattâ Israil'in etrafında Amerikan taraftarı devletlerden oluşan bir «emniyet kordonu» oluşturmaya çalışıyorlar. Onların da esas amacı, Filistin halkının mücadelesini yoketmektir. ABD emperyalistleri bu hedeflerine ulaşabilmek için, bir yandan Sovyet sosyal-emperyalizminin ağır sömürü ve zulmüne maruz kalmış bazı ülkeleri kendi yanlarına çekerek onlara İsrail ile ayrı bir anlaşma imzalatmak istiyorlar. Öte yandan, Filistin kurtuluş mücadelesine karşı gerek İsrail ve gerekse çeşitli ülkelerdeki ABD işbirlikçileri aracılığıyla saldırılar düzenliyorlar.

Şüphesiz Lübnan'ın içinde, Beyrut'un büyük burjuvazisini oluşturan Hıristiyanlarla çoğunluğu yoksul halk olan Müslümanlar arasında önemli sınıf ayrılıkları mevcuttur..

Ama Lübnan'daki iç savaşın sebebi ne dinî ayrılıklar, ne de ülke içindeki hedeflerle sınırlı bir sınıf mücadelesi değildir. Lübnan'daki iç savaş esas olarak, ABD emperyalistlerinin Falanjistler aracılığıyla Filistin halkını ve Filistin kurtulus örgütleri Lübnan'dan atma çabalarının bir ürünüdür. Sovyet sosyal-emperyalizmi de, Lübnan'ın içindeki sınıf çatışmalarından kendi amaçları için yararlanarak, Filistin ve Arap ülkeleri üzerindeki hegemonyacı emellerini gerçekleştirmeye yönelmektedir.

Falanjistler, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Lübnan'dan çıkarılmasını başaramayacaklarını anlayınca, çabalarını Lübnan'ı ikiye bölmek ve hiç olmazsa Güney Lübnan'ı Filistin halkından ve Filistin kamplarından temizlemek hedeflerinde yoğunlaştırmışlardır. Bu, Filistin halkının kaderini veya Lübnan gibi küçük bir ülkenin birliğini değil, sadece ve sadece kendi hegemonyacı menfaatlerini düşünen Sovyet sosyal-emperyalistlerinin de işine gelmektedir. Nitekim ABD işbirlikçisi Falanjistler de bunu bildiklerinden, «bir tarafı nasıl olsa size kalır» diyerek Lübnan'ı bölme planlarını sosyal-emperyalistlerin de desteklemesini talep etmişlerdir. Sosyal-emperyalistler Beyrut elçiliklerine Soldatov gibi yüksek dereceli bir KGB ajanını tayin etmişler, «askerî yardım» adı altında Bulgaristan üzerinden **her iki tarafa da** bol miktarda silah satmışlar, Falanjistlerin karşısındaki saflarda yer alan ajanları aracılığıyla şimdiye kadarki ateş-keslerin bozulmasında önemli rol oynamışlardır. Angoladan sonra Lübnan da, iki süper devletin «böl ve yönet» siyasetinin deneme tahtası haline getirilmiştir. İki süper devletin gitgide şiddetlenen rekabeti, Angola'da olduğu gibi Lübnan'da da, yeni bir dünya savaşının adım adım yaklaştığını haber veren bir ön-savaşa dönüşmüştür.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Lübnan'daki iç savaş karşısındaki tutumu, başından beri bu iç savaşa son vermek, siyasî bir çözüm bulunmasını sağlamak olmuştur. El Fetih önderlerinden Ebu Ayad, Kasım ayı içinde verdiği bir demeçte şöyle diyordu: **«Biz, kendi varlığımızın korunmasından yana olduğumuz gibi, dinî bir savaş çıkmasına da karşıyız. Meseleler görüşme yoluyla çözümlenmelidir. Siyasî bir çözüm bulmak gerekir.»** Lübnan'daki Filistin gerillaları, ancak son haftalarda, Falanjist saldırılarının bizzat Filistin kamplarını hedef alması üzerine savaşa girmişlerdir. Suriye'nin tutumu da iç savaşın sona ermesini sağlamak, Lübnan'ın birliğini savunmak ve İsrail'in Lübnan'a müdahale tehditlerine karşı çıkmak noktalarında toplanmıştır. Son ateş-kes anlaşmasının imzalanmasında, F.K.Ö. ile Suriye'nin birlik yönündeki çabaları önemli rol oynamıştır. Kendi güçlerine güvenen Arap ülkeleri ve halkları, Lübnan'ın birliğine ve Filistin kurtuluş hareketine yönelen bütün saldırıları ergeç altedeceklerdir.

Sosyal-emperyalistler İsrail'in varlığını sürdürmesini istiyor

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde Filistin konusunda yapılan tartışmalarda, bazı ülkeler yeni bir tasarı sundular. Bu tasarı, İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesini, buna karşılık «bölgedeki bütün ülkelerin sınırlarının güvenliğinin teminat altına alınmasını» öngörmektedir. Tasarının bu bölümünün, İsrail devletinin meşruluğunun tanınmasından başka bir anlamı yoktur. Bu şartlarda kurulacak bir «Filistin devleti» ise Filistin halkının milli haklarının tanınması demek olmayacak, Filistin kurtuluş hareketini bastırmak için verilmiş kısmi bir tavizden öteye gidemiyecektir. Nitekim Sovyet sosyal-emperyalistleri bu tasarıyı desteklediklerini açıklarken, Filistin Kurtuluş Örgütü, Libya ve Çin, bu tasarının oylanmasına katılmayacaklarını belirtmişlerdir. Bu, kimlerin Filistin ve Arap halklarını arkadan hançerlediğini, kimlerin ise Filistin dâvâsını gerçekten desteklediğini bir kere daha gözler önüne sermektedir.

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM TİC. MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı Sabri Özakar

BALKAN ÜLKELERİNİN BİRLİĞİ, İKİ SÜPER DEVLETİ HEDEF ALMALIDIR

Balkan Konferansı, Türkiye, Yunanistan, Romanya, Yugoslavya ve Bulgaristan'ın katılmasıyla, 26 Ocak'ta Atina'da başladı. Bu tarih, aynı zamanda Sovyet sosyal - emperyalistlerinin bütün Kuzey Karadeniz ve Kafkasya bölgesinde düzenledikleri gövde gösterisi niteliğindeki askerî manevraların başlangıç tarihidir. İki süper devletin savaş filoları Balkan Yarımadası etrafındaki denizlerde kol gezmekte, üs ve askerleri Balkan ülkeleri ve halklarını sürekli olarak tehdit etmekte, gerek ABD ve gerekse Sovyet Sosyal - emperyalistleri Balkanlardaki nüfuz alanlarını genişletme ve güçlendirme çabalarını arttırmaktadırlar.

Bu şartlarda toplanan Balkan Konferansının esas niteliği, iki süper devletin sömürü, müdahale, baskı ve tahakkümlerine maruz kalan küçük ve orta büyüklükteki ülkeleri bir araya [illegible] mesidir. Bu konferans, sözümona «soyalist» ve kapitalist ülkeler arasındaki sahte «yumuşama»nın bir ürünü değil, iki süper devlete karşı, küçük ülkelerin tepkisinin bir ürünüdür. Küçük ve orta büyüklükteki ülkelerin kendi aralarında birlik kurmaya çalışmaları, ülkelerin bağımsızlık özlemlerinin bir ifadesidir. Bu bağımsızlık eğilimi, günümüzde emperyalist sistemin temel direkleri olan iki süper devleti zayıflattığından, halk devrimlerinin gelişmesi için olumlu şartların yaratılmasına da katkıda bulunmaktadır. Bütün bu nedenlerle, Balkan Konferansının toplanmasını, Balkan ülkeleri arasındaki birliğin güçlendirilmesinin bir ilk adımı olarak destekliyoruz. Balkan ülkelerinin bu ilk adımla yetinmemelerini, iki süper devletin hegemonyacılığına karşı aralarındaki birliği her düzeyde ve her alanda geliştirmelerini ve güçlendirmelerini talep ediyoruz.

Şu anda Balkan ülkelerinin uluslararası eşkiyalara karşı birliklerini güçlendirmek için halletmeleri gereken en önemli mesele, bu eşkiyaların güçlerini ve adamlarını aralarında barındırmamaktır.

Balkan Konferansına katılan ülkelerden Türkiye ve Yunanistan, NATO üyesidirler ve bu ülkelerin topraklarında ABD ve NATO üsleri bulunmaktadır. Bu durum, bu iki ülkenin bağımsızlığını vesayet altına aldığı gibi, diğer Balkan ülkelerine karşı da bir tehdidi ifade etmektedir. İki süper devletin ve özellikle sosyal -emperyalizmin savaş gemileri, Türkiye'nin egemenliği altındaki Boğazlar'dan serbestçe geçerek Akdeniz ülkelerinin bağımsızlığını baskı altına alan faaliyetlerini sürdürebilmektedirler.

Öte yandan, «Rusya ile yüzyıllardır beraberiz» diyen revizyonist Todor Jivkov kliğinin yönetimi altındaki Bulgaristan, sovyet sosyal - emperyalistlerinin en sadık hizmetkârıdır. Balkan ülkeleri içinde «eşkiyanın adamı» durumundadır.

Bulgaristan daha şimdiden Balkan ülkelerinin birliğini baltalamaya çalışmakta, Balkan Konferansının sadece iktisadî konularla sınırlı tutulmasını önermektedir. Onların bu tutumu, Kremlin'deki efendilerinin krediler, «askerî yardım» tekliflerî ve enerji satma önerileriyle Balkanlardaki iktisadî sızma faaliyetlerini genişletmelerini amaçlamaktadır. Bulgaristan, sosyal - emperyalistlerin kumandasındaki Varşova Paktına üyedir ve gene bu paktın üyesi olan Romanya'dan farklı olarak Sovyet üs ve askerlerine kapıların ardına kadar açtığı gibi, 1968'de Çekoslovakya'nın vahşice işgal edilmesine katılmakta da tereddüt etmemiştir. Bulgar revizyonistleri, Kıbrıs meselesinde ve Türkiye ile Yunanistan arasındaki diğer anlaşmazlıklarda son derece karanlık bir rol oynamışlar, kâh bir tarafı, kâh diğer tarafı destekler görünerek çatışmaları kızıştırmaya ve her iki ülkeyi kendi efendilerinin yanına çekmeye çalışmışlardır.

Sosyal - emperyalistlerin ve Bulgar revizyonistlerinin bütün bu tertipleri, gerek Yunanistan ve gerekse Türkiye hükümetlerinde, birbirlerine karşı Bulgaristan'a dayanmaya çalışmak gibi son derece tehlikeli bir eğilim yaratmış bulunmaktadır. Halen Atina'da bulunan Türk heyetinin, konferansın iktisadî işbirliği konularıyla sınırlanması yolundaki Bulgar görüşlerinin yanında yer alması da, bu eğilimin ve Bulgar revizyonistlerinin Balkan Konferansında oynamayı tasarladıkları rolün bir diğer göstergesidir. Bu rol, sosyal - emperyalistler yararına casusluk ve baltalama faaliyetleri yürütmek olarak özetlenebilir.

Türkiye'nin Kıbrıs işgalini sürdürmekte ısrar etmesi, Türkiye ile Yunanistan arasındaki diğer anlaşmazlıkların çözülememesi ise, bu casusluk ve baltalama faaliyetlerinin başarı kazanabileceği şartların devam etmesi demektir. Küçük ülkelerin birbirlerine karşı zorbalık uygulaması, süper devletlerin ve adamlarının eşkiyalığını gözardı edebilmektedir.

Balkan ülkeleri, bütün yabancı üs ve askerleri bölgeden temizlemeli, aralarındaki anlaşmazlıkları karşılıklı görüşmeler yoluyla gidermelidirler!

Bulgaristan'ın, eşkiyanın adamı olarak kaldığı sürece, Balkan Konferansında ve Balkan ülkelerinin kurabileceği herhangi bir örgütte yer almasına izin verilmemelidir!.

Balkan ülkeleri, iki süper devlete karşı birliklerini her alanda güçlendirmeli, emperyalizme ve sosyal - emperyalizme karşı bir Balkan Paktı kurmalıdırlar.

MC İktidarı üsler konusunda ABD emperyalistleriyle anlaştı

[illegible] Ocak tarihli [illegible] haber, MC hükümetinin Türkiye'nin menfaatlerini Amerikan emperyalizmine bir kere daha sattığını ortaya koyuyordu. Hükümet, üsler hakkında aldığı bazı tedbirleri de kaldırmak için, Amerikan emperyalizmiyle anlaşmaya varmıştır.

Bir Amerikalı albay, Amerikan askerlerine yayın yapan Karamürsel üssü radyosunda konuşuyor ve üsler konusunda Türkiye hükümetiyle anlaşma yapıldığını açıklıyor. Dışişleri Bakanlığı sözcüsü ise, iki ülke arasındaki görüşmeleri kamuoyuna açıkladığı için, Amerikalı albayı sorumsuzlukla suçluyor.

Amerikalı albay, Amerikan emperyalizmiyle işbirlikçileri arasındaki bir alışverişi açığa [illegible]mıştır. Dışişleri Bakanlığı sözcüsünün Amerikalıyı gaf yapmakla suçlaması, MC hükümetinin vatan satıcılığını ortaya koyuyor.

Esasen, MC hükümetinin bütün sahtekâr beyanlarına rağmen, Türkiye'deki Amerikan [illegible] faaliyetlerine hiç bir [illegible] [illegible] harıl harıl çalışmaya devam etmişlerdir. MC hükümeti üsler hakkında tedbirler aldığını ilan ettiği zaman, bu üslerdeki Amerikalı personelin yerlerinde kalacaklarını açıklamıştı. Herhalde Türkiye'deki 7000 Amerikan askeri, yedi aydır tatil yapmıyorlar. Yine son haftalarda, askeri nakliye uçaklarının Amerikan üslerine yaptıkları seferlere düzenli olarak devam ettikleri ortaya çıktı. Amerikan üslerindeki radarlar da dinleme faaliyetlerine devam etmektedirler. Sovyet tehdidine boyun eğip, sosyal - emperyalistlerin askeri manevralarına gözlemci gönderen MC hükümeti, bir yandan da Amerika'nın köleleştirici şemsiyesine sığınıyor.

Halkımız, MC hükümetinin Amerikan emperyalizmiyle yaptığı bütün vatan satış anlaşmalarının gözler önüne serilmesini istiyor. Türkiye halkı, topraklarında hiç bir yabancı üs ve asker istemiyor. Üslere el konsun, Amerika defolsun. Türkiye sosyal - emperyalist [illegible] dırı ve istila tehdidine karşı öz kaynaklarına da [illegible] savunmasını [illegible]

BASINDAN

KEMAL SEVİNDİK: SOVYET MANEVRALARININ ANLAMI GÜÇ GÖSTERİSİ

Rusya'nın Kafkaslar'da yapacağı manevranın, Ortadoğu'daki gelişimlerle bağlılığı olmak gerekir.... Komşu Türkiye'nin ve muhtemelen İran'ın bu manevralara gözlemci olarak davet edilmeleri ise, bir dostluk gösterisi için de Rus kolordularının Kafkaslar gibi dağlık bir yörede, kış şartları altında nasıl savaşacaklarının fiilen ispatlanmasıdır.

«Ortadoğu'nun bir kalesi görüntüsünde olan Kafkaslar bölgesi, sarp ve dağlık bünyesinde önemli stratejik mevkileri ve doğu - batı, kuzey - güney istikametlerinde önemli yol kavşaklarını, geçitlerini bulundurur. Petrol kaynaklarına sahiptir, askeri açıdan.

«İran'a, Ortadoğu petrollerine ve Süveyş Kanalı'na müdahale için yapılacak bir harekatta, önemli bir üs olarak kullanılabilecektir. Aynı müdahaleyi Türkiye üzerinden, İskenderun - Süveyş istikametinde de düşünmek mümkündür.

«Gerçi Kafkaslar, Karadeniz ve Hazar Denizi ile birlikte Rus yaylalarının savunulmasında önemli bir kilit mevkidir. Ancak yörede böyle bir savunma manevrasını gerektirecek tehdit mevcut değildir.

..Manevraların anlamı şimdilik bir güç gösterisi niteli[ğin]de tanımlanmalıdır.*

[illegible] Ocak 1975, Günaydın